

Ε Ν Ω Χ *

(Εἰσαγωγικά—Κείμενον καὶ Ἀπόδοσις)

Υ Π Ο

ΣΑΒΒΑ ΑΓΟΥΡΙΔΟΥ

Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

ΤΜΗΜΑ V. — Κεφ. 91-105.

Τὸ βιβλίον τῶν Παραινέσεων

α) 92· * 91¹⁻¹¹.¹⁸⁻¹⁹. Τὸ παραινετικὸν βιβλίον τοῦ Ἐνώχ
πρὸς τὰ τέκνα του.

92¹ Βιβλίον γραφὸν ὑπὸ Ἐνώχ. Ὁ Ἐνώχ ἔγραψε πράγματι αὐτὴν τὴν πλήρη διδασκαλίαν περὶ σοφίας, ἢ ὅποια ὑμνεῖται ὑφ' ὅλων τῶν ἀνθρώπων καὶ εἶναι ὁ κριτὴς ὅλης τῆς γῆς, (καὶ) ἡ ὅποια ἔχει γραφῆ δι' ὅλα τὰ τέκνα μου, ποὺ θὰ κατοικήσουν ἐπὶ τῆς γῆς καὶ διὰ τὰς μελλούσας γενεάς, αἱ ὅποιαί θὰ προσέχουν τὸ δίκαιον καὶ τὴν εἰρήνην. ² Ἄς μὴ παράσσεται τὸ πνεῦμα σας ἐξ αἰτίας τῶν καιρῶν, διότι ὁ Ἅγιος καὶ Μέγας ἔχει ὀρίσει χρόνους δι' ὅλα. ³ Καὶ ὁ δίκαιος θὰ ἐγερθῆ ἐκ τοῦ ὕπνου (τοῦ θανάτου), θὰ ἐγερθῆ καὶ θὰ περιπατῆ εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς δικαιοσύνης, καὶ ὅλη ἡ ὁδὸς του καὶ ἡ ἀναστροφή του θὰ εἶναι ἐν αἰωνίᾳ ἀγαθότητι καὶ χάριτι. ⁴ Θὰ εἶναι ἴλεως πρὸς τὸν δίκαιον καὶ θὰ δώσῃ εἰς αὐτὸν αἰωνίαν εὐθύτητα, καὶ θὰ δώσῃ εἰς αὐτὸν δύναμιν, ὥστε νὰ εἶναι (προικισμένος) μὲ ἀγαθότητα καὶ δικαιοσύνην καὶ νὰ περιπατῆ ἐν αἰωνίᾳ φωτί. ⁵ Ἡ ἁμαρτία θὰ ἀφανισθῆ ἐν τῷ σκότει διὰ παντός, καὶ δὲν θὰ ἐμφανισθῆ πλέον ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἕως τοῦ αἰῶνος.

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 274 τοῦ προηγουμένου τεύχους.

* Εἰς τὴν ἀναγκαίαν ἀνακατάταξιν ὀρισμένων περικοπῶν τῶν ἀρχικῶν κεφ. τοῦ Τμήμ. τούτου ἀκολουθοῦμεν τὸν Charles,

91 ¹Καὶ τώρα, υἱέ μου Μαθουσάλα, κάλεσέ μου ὅλους τοὺς ἀδελφούς σου, καὶ συγκέντρωσέ μου ὅλους τοὺς υἱούς τῆς μητρὸς σου· διότι ὁ λόγος μὲ καλεῖ, καὶ τὸ πνεῦμα ἐξεχύθη ἐπ' ἐμέ, ὥστε νὰ δεῖξω εἰς σᾶς τὰ μέλλοντα νὰ συμβοῦν εἰς σᾶς ἕως τοῦ αἰῶνος.' ²Καὶ εὐθὺς μετὰ τοῦτο ὁ Μαθουσάλα ἐπῆγε καὶ ἐκάλει εἰς αὐτὸν ὅλους τοὺς ἀδελφούς του καὶ συνεκέντρωσε τοὺς συγγενεῖς του. ³Καὶ ὠμίλησε πρὸς ὅλα τὰ τέκνα τῆς δικαιοσύνης καὶ εἶπε: 'Ἀκούσατε, υἱοὶ τοῦ Ἐνώχ ὅλα τὰ λόγια τοῦ πατρὸς σας, καὶ ἀκροασθῆτε καλῶς τὴν φωνὴν τοῦ στόματός μου· διότι σᾶς παραινῶ καὶ σᾶς λέγω, ἀγαπητοί: ⁴Αγαπάτε εὐθύτητα καὶ περιπατεῖτε ἐν αὐτῇ. Καὶ μὴ ἐγγίχετε πρὸς τὴν εὐθύτητα μὲ δύο καρδίας, καὶ μὴ ἀναστρέφεσθε τοὺς ἔχοντας δύο καρδίας, ἀλλὰ περιπατεῖτε ἐν δικαιοσύνῃ, υἱοὶ μου. Καὶ θὰ σᾶς ὀδηγῇ ἐπὶ ἀγαθῶν ὁδῶν, καὶ ἡ δικαιοσύνη θὰ εἶναι σύντροφός σας. ⁵Διότι γνωρίζω, ὅτι κατὰστασις βίας θὰ ἐπικρατήσῃ ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ μεγάλη κρίσις τιμωρίας θὰ ἐκτελεσθῇ ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ πᾶσα κακία θὰ λάβῃ τέλος, ἐκ τῶν ριζῶν της θὰ ἀποκοπῇ καὶ τὸ ὅλον της οἰκοδόμημα θὰ ἀφανισθῇ. ⁶Διὰ δευτέραν φορὰν ἡ κακία θὰ συντελεσθῇ ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ὅλα τὰ ἔργα τῆς κακίας καὶ τῆς βίας καὶ ἡ παράβασις θὰ ἐπικρατήσουν εἰς τὸ διπλοῦν. ⁷Καὶ ὅταν ἡ ἀμαρτία καὶ ἡ κακία καὶ ἡ βλασφημία καὶ ἡ βία ἀἰξηθοῦν εἰς ὅλα τὰ εἶδη τῶν πράξεων, καὶ ἡ ἀποστασία καὶ ἡ παράβασις καὶ ἡ ἀκαθαρσία ἀἰξηθοῦν, μεγάλη τιμωρία θὰ ἔλθῃ ἐξ οὐρανοῦ ἐφ' ὅλους τοὺτους, ὁ ἅγιος Κύριος θὰ ἐξέλθῃ ἐν ὀργῇ καὶ τιμωρίᾳ διὰ νὰ διεξαγάγῃ κρίσιν ἐπὶ τῆς γῆς. ⁸Κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας ἡ βία θὰ ἀποκοπῇ ἐκ τῶν ριζῶν της, ὁμοίως αἱ ρίζαι τῆς ἀδικίας ὁμοῦ μετὰ τῆς ἀπάτης, καὶ θὰ ἀφανισθοῦν ἐκ τῆς ὑπὸ τὸν οὐρανόν. ⁹Καὶ ὅλα τὰ εἶδωλα τῶν ἐθνικῶν θὰ ἐγκαταλειφθοῦν, καὶ τὰ ἱερά των θὰ καοῦν διὰ πυρός, καὶ θὰ ἐκδιώξουν αὐτὰ ἐξ ὅλης τῆς γῆς, καὶ αὐτοὶ (οἱ ἐθνικοὶ) θὰ ριφθοῦν εἰς τὴν κρίσιν τοῦ πυρός καὶ θὰ ἀπολεσθοῦν ἐν ὀργῇ καὶ καὶ ἐν φοβερᾷ κρίσει διὰ παντός. ¹⁰Καὶ οἱ δίκαιοι θὰ ἐγερθοῦν ἐκ τοῦ ὕπνου των (θανάτου), καὶ ἡ σοφία θὰ ὑψωθῇ καὶ θὰ δοθῇ εἰς αὐτούς. ¹¹Καὶ ἀμέσως μετὰ αἱ ρίζαι τῆς ἀδικίας θὰ ἀποκοποῦν, καὶ οἱ ἀμαρτωλοὶ θὰ ἀφανισθοῦν διὰ ξίφους· εἰς τοὺς βλασφήμους θὰ ἀποκοποῦν (αἱ ρίζαι) ἐν παντὶ τόπῳ, καὶ ἐκεῖνοι ποὺ σκέπτονται τὴν βίαν καὶ ἐκεῖνοι, ποὺ διαπράττουν βλασφημίαν, θὰ ἀπολεσθοῦν διὰ τοῦ ξίφους. ¹²Καὶ τώρα λέγω εἰς σᾶς, υἱοὶ μου, καὶ σᾶς δείχνω τὰς ὁδοὺς τῆς δικαιοσύνης καὶ τὰς ὁδοὺς τῆς βίας. Μάλιστα, θὰ σᾶς δεῖξω αὐτὰς πάλιν, ὥστε νὰ γνωρίσετε, τί μέλλει νὰ συμβῇ. ¹³Καὶ τώρα, ἀκούσατέ με, υἱοὶ μου, καὶ περιπατεῖτε εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς δικαιοσύνης, καὶ μὴ περιπατεῖτε εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς βίας· διότι οἱ μὴ περιπατοῦντες εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς δικαιοσύνης θὰ ἀπολεσθοῦν διὰ παντός.'

β) 93· 91 ¹²⁻¹⁷. Ἡ ἀποκάλυψις τῶν Ἐβδομάδων.

93 ¹Καὶ μετὰ ταῦτα ὁ Ἐνώχ ἤρχισε νὰ ἀφηγῆται ἐκ τῶν βιβλίων. ²Καὶ

ὁ Ἐνώχ εἶπε: Ἐπεὶ τῶν τέκνων τῆς δικαιοσύνης καὶ περὶ τῶν ἐκλεκτῶν τοῦ κόσμου καὶ περὶ τοῦ φυτοῦ τῆς εὐθύτητος θὰ λαλήσω αὐτὰ τὰ πράγματα, μάλιστα, ἐγὼ ὁ Ἐνώχ θὰ κάμω γνωστὰ εἰς σᾶς, υἱοί μου, συμφώνως πρὸς ὅ,τι ἐνεφανίσθη εἰς ἐμὲ ἐν τῇ οὐρανίῳ ὀπτασίᾳ, τὸ ὅποῖον ἐγνώρισα διὰ τοῦ λόγου τῶν ἁγίων ἀγγέλων καὶ ἔμαθα ἐκ τῶν οὐρανίων πλακῶν.³ Καὶ ὁ Ἐνώχ ἤρχισε νὰ ἀφηγηῆται ἐκ τῶν βιβλίων καὶ εἶπεν: Ἐγεννήθην ἕβδομος ἐν τῇ πρώτῃ ἑβδομάδι, ἐνῶ ἀκόμη ἀνέμενον κρίσις καὶ δικαιοσύνη.⁴ Μετ' ἐμὲ θὰ ἐμφανισθῇ ἐν τῇ δευτέρᾳ ἑβδομάδι μεγάλη κακοήθεια καὶ ἀπάτη θὰ βλαστήσῃ ἐν αὐτῇ θὰ συμβῆ τὸ πρῶτον τέλος, καὶ ἐν αὐτῇ εἰς ἄνθρωπος θὰ σωθῇ. Καὶ ὅταν τοῦτο (τὸ τέλος) περαιωθῇ, ἡ ἀδικία θὰ ἀυξήθῃ, καὶ νόμος θὰ γίνῃ διὰ τοὺς ἁμαρτωλοὺς.⁵ Καὶ μετὰ τοῦτο ἐν τῇ τρίτῃ ἑβδομάδι εἰς τὸ τέλος εἰς ἄνθρωπος θὰ ἐκλεγῆ ὡς τὸ φυτὸν τῆς δικαίας κρίσεως, καὶ τὸ σπέρμα του θὰ γίνῃ τὸ φυτὸν τῆς δικαιοσύνης διὰ παντός.⁶ Καὶ μετὰ τοῦτο ἐν τῇ τετάρτῃ ἑβδομάδι, εἰς τὸ τέλος, οἱ ἄγιοι καὶ οἱ δίκαιοι θὰ ἴδουν ὀράσεις· εἰς νόμος δι' ὅλας τὰς γενεὰς καὶ μία ἀλλή θὰ κατασκευασθοῦν δι' αὐτούς.⁷ Καὶ μετὰ τοῦτο ἐν τῇ πέμπτῃ ἑβδομάδι, εἰς τὸ τέλος, ὁ οἶκος τῆς δόξης καὶ βασιλείας θὰ κτισθῇ διὰ παντός.⁸ Καὶ μετὰ τοῦτο ἐν τῇ ἕκτῃ ἑβδομάδι πάντες οἱ ζῶντες ἐν αὐτῇ θὰ τυφλωθοῦν, καὶ αἱ καρδίαι ὅλων αὐτῶν κατὰ τρόπον ἄθεον θὰ ἐγκαταλείψουν τὴν σοφίαν. Καὶ ἐν αὐτῇ (τῇ ἑδομάδι) εἰς ἄνθρωπος θὰ ἀναβῆ (εἰς τὸν οὐρανόν). Εἰς τὸ τέλος αὐτῆς ὁ οἶκος τῆς βασιλείας θὰ καῆ διὰ πυρός, καὶ ἡ ὅλη φυλὴ τῆς ἐκλεκτῆς ρίζης θὰ διασπαρῆ.⁹ Καὶ μετὰ τοῦτο ἐν τῇ ἑβδόμῃ ἑβδομάδι μία ἀποστατικὴ γενεὰ θὰ ἐμφανισθῇ, καὶ πολλὰ θὰ εἶναι τὰ ἔργα της, καὶ ὅλα τὰ ἔργα της θὰ εἶναι τῆς ἀποστασίας.¹⁰ Εἰς τὸ τέλος αὐτῆς θὰ ἐκλεγοῦν οἱ ἐκλεκτοὶ δίκαιοι τοῦ αἰωνίου φυτοῦ τῆς δικαιοσύνης, διὰ νὰ λάβουν ἑπταπλασίαν διδασκαλίαν περὶ πάσης τῆς δημιουργίας αὐτοῦ.¹¹ Διότι ποῖος ἐξ ὅλων τῶν τέκνων τῶν ἀνθρώπων θὰ ἦτο ἱκανὸς νὰ ἀκούσῃ τὴν φωνὴν τοῦ Ἁγίου χωρὶς νὰ συγκλονισθῇ; Ποῖος θὰ ἠδύνατο νὰ σκεφθῇ τὰς σκέψεις του; καὶ ποῖος θὰ ἠδύνατο νὰ θεωρήσῃ πάντα τὰ ἔργα τοῦ οὐρανοῦ;¹² Καὶ πῶς νὰ ὑπάρχη ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος θὰ ἠδύνατο νὰ ἴδῃ τὸν οὐρανόν, καὶ ποῖος εἶναι, ποῦ θὰ ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τὰ πράγματα τοῦ οὐρανοῦ καὶ νὰ ἴδῃ μίαν ψυχὴν ἢ ἐν πνεῦμα καὶ θὰ ἠδύνατο νὰ ὁμιλήσῃ περὶ αὐτῶν, ἢ νὰ ἀναβῆ καὶ νὰ ἴδῃ ὅλα τὰ πέρατά των καὶ ἐννοήσῃ αὐτὰ ἢ νὰ πράξῃ ὡς αὐτὰ;¹³ Καὶ ποῖος μεταξὺ ὅλων τῶν ἀνθρώπων θὰ ἠδύνατο νὰ γνωρίσῃ, ποῖον εἶναι τὸ πλάτος καὶ τὸ μῆκος τῆς γῆς, καὶ εἰς ποῖον ἔχει δειχθῆ τὸ μέτρον ὅλων αὐτῶν;¹⁴ Ἡ ὑπάρχει κανεὶς, ποῦ θὰ ἠδύνατο νὰ γνωρίσῃ τὸ μῆκος τοῦ οὐρανοῦ καὶ πόσον μέγα εἶναι τὸ ὕψος του, καὶ ἐπὶ τίνος εἶναι θεμελιωμένος, καὶ πόσον μέγας εἶναι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀστέρων, καὶ ποῦ ἀναπαύονται ὅλοι οἱ φωστῆρες;

91 ¹²Καὶ μετὰ τοῦτο θὰ ὑπάρξῃ ἄλλη μία, ἡ ὀγδόη ἑβδομάς, ἡ τῆς δικαιοσύνης, καὶ ξίφος θὰ δοθῇ εἰς αὐτήν, ὥστε δικαία κρίσις νὰ διεξαχθῇ ἐπὶ τῶν καταπιεστών, καὶ οἱ ἁμαρτωλοὶ θὰ παραδοθοῦν εἰς χεῖρας τῶν δικαίων. ¹³Εἰς

τὸ τέλος αὐτῆς θὰ ἀποκτήσουν οὗτοι οἰκίας διὰ τῆς δικαιοσύνης αὐτῶν, καὶ οἶκος θὰ κτισθῆ διὰ τὸν Μέγαν Βασιλέα ἐν δόξῃ διὰ παντός. ¹⁴Καὶ μετὰ τοῦτο, ἐν τῇ ἐνάτῃ ἐβδομάδι, ἡ δικαία κρίσις θὰ ἀποκαλυφθῆ εἰς ὅλον τὸν κόσμον, καὶ ὅλα τὰ ἔργα τῶν ἀθέων θὰ ἀφανισθοῦν ἀπὸ ὅλην τὴν γῆν, ὁ κόσμος θὰ καταγραφῆ πρὸς καταστροφήν, καὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι θὰ προσβλέπουν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς εὐθύτητος. ¹⁵Καὶ μετὰ τοῦτο, ἐν τῇ δεκάτῃ ἐβδομάδι, ἐν τῷ ἐβδόμῳ μέρει, θὰ γίνῃ ἡ μεγάλη αἰωνία κρίσις, καθ' ἣν θὰ συντελέσῃ τὴν τιμωρίαν μεταξὺ τῶν ἀγγέλων. ¹⁶Καὶ ὁ πρῶτος οὐρανὸς θὰ ἀπέλθῃ καὶ θὰ παρέλθῃ· ἓνας νέος οὐρανὸς θὰ ἐμφανισθῆ, καὶ ὅλαι αἱ δυνάμεις τοῦ οὐρανοῦ θὰ δίδουν ἑπταπλάσιον φῶς. ¹⁷Καὶ μετὰ ταῦτα θὰ ὑπάρξουν πολλαὶ ἐβδομάδες χωρὶς ἀριθμὸν διὰ παντός, καὶ ὅλαι θὰ εἶναι ἐν ἀγαθότητι καὶ δικαιοσύνῃ, καὶ ἡ ἁμαρτία δὲν θὰ μνημονεύεται πλέον διὰ παντός.

94¹⁻⁵. Π α ρ α ι ν ἔ σ ε ι ς π ρ ὸ ς τ ο ῦ ς δ ι κ α ί ο υ ς .

94 ¹Καὶ τώρα λέγω πρὸς σᾶς, υἱοί μου, ἀγαπᾶτε τὴν δικαιοσύνην καὶ περιπατεῖτε ἐν αὐτῇ· διότι αἱ ὁδοὶ τῆς δικαιοσύνης ἀξίζουσιν νὰ γίνουν ἀποδεκταί, ἀλλ' αἱ ὁδοὶ τῆς ἀσεβείας αἰφνιδίως θὰ παρέλθουν καὶ θὰ ἀφανισθοῦν. ²Εἰς ὠρισμένους ἀνθρώπους μιᾶς γενεᾶς (μελλοντικῆς) αἱ ὁδοὶ τῆς βίας καὶ τοῦ θανάτου θὰ ἀποκαλυφθοῦν· καὶ οὗτοι θὰ κρατήσουν ἑαυτοὺς μακρὰν ἀπ' αὐτῶν καὶ δὲν θὰ ἀκολουθήσουν αὐτούς. ³Καὶ τώρα λέγω εἰς σᾶς τοὺς δικαίους: Μὴ περιπατῆτε εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς κακοηθείας, οὔτε εἰς τὰς ὁδοὺς τοῦ θανάτου, καὶ μὴ πλησιάζετε πρὸς αὐτάς, ἵνα μὴ ἀπολεσθῆτε. ⁴Ζητήσατε καὶ ἐκλέξατε δι' ἑαυτοὺς δικαιοσύνην καὶ ἐκλεκτὴν ζωὴν, καὶ περιπατεῖτε εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς εἰρήνης, καὶ θὰ ζήσετε καὶ θὰ εὐτυχῆσετε. ⁵Καὶ διατηρήσατε καλῶς τὰ λόγια μου εἰς τὰς σκέψεις τῶν καρδιῶν σας, καὶ μὴ ἀφίσετε νὰ ἐξαλειφθοῦν ἀπὸ τῶν καρδιῶν σας· διότι γνωρίζω ὅτι οἱ ἁμαρτωλοὶ θὰ πειράσουν τοὺς ἀνθρώπους νὰ κακοποιήσουν τὴν σοφίαν, ὥστε νὰ μὴ εὐρεθῆ θέσις δι' αὐτήν, καὶ οἱ πάσης φύσεως πειρασμοὶ νὰ μὴ παύσουν.

94⁶⁻¹¹. Τ α λ α ν ι σ μ ο ἰ δ ι α τ ο ῦ ς ἁ μ α ρ τ ω λ ο ῦ ς .

94 ⁶Οὐαὶ εἰς ἐκεῖνους, ποὺ οἰκοδομοῦν διὰ τῆς ἀδικίας καὶ καταπιέσεως καὶ θέτουν τὴν ἀπάτην ὡς θεμέλιον· διότι αἰφνιδίως οὗτοι θὰ ἀνατραποῦν, καὶ δὲν θὰ ἔχουν εἰρήνην. ⁷Οὐαὶ εἰς ἐκείνους, ποὺ κτιζοῦν τὰς οἰκίας των διὰ τῆς ἁμαρτίας· διότι ἐξ ὅλων τῶν θεμελιῶν των θὰ ἀνατραποῦν, καὶ θὰ πέσουν διὰ ξίφους· ἐκεῖνοι ὅμως, ποὺ ἀποκτοῦν χρυσὸν καὶ ἄργυρον, αἰφνιδίως ἐν τῇ κρίσει θὰ ἀπολεσθοῦν. ⁸Οὐαὶ εἰς ὑμᾶς, πλούσιοι, διότι ἔχετε ἐμπιστοσύνην εἰς τὰ πλούτη σας, καὶ ἀπὸ τὰ πλούτη σας θὰ χωρισθῆτε, διότι δὲν ἐνεθυμήθητε τὸν Ὑψιστον ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ πλοῦτου ὑμῶν. ⁹Διεπράξατε βλασφημίαν καὶ

ἀδικίαν καὶ ἠτοιμάσατε ἑαυτοὺς διὰ τὴν ἡμέραν τῆς σφαγῆς, τὴν ἡμέραν τοῦ σκότους καὶ τὴν ἡμέραν τῆς μεγάλης κρίσεως. ¹⁰Οὕτω λαλῶ καὶ δηλῶ πρὸς ὑμᾶς: ὁ δημιουργὸς σας θὰ σᾶς ἀνατρέψῃ, καὶ διὰ τὴν πτώσιν σας δὲν θὰ ὑπάρξῃ εὐσπλαγχνία, καὶ ὁ δημιουργὸς σας θὰ εὐφρανθῇ διὰ τὴν καταστροφὴν σας. ¹¹Οἱ δίκαιοι ὑμῶν ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις θὰ εἶναι μομφὴ διὰ τοὺς ἀμαρτωλοὺς καὶ τοὺς ἀθέους.

95. Ἡ λύπη τοῦ Ἐνώχ.

Νέοι ταρανισμοὶ διὰ τοὺς ἀμαρτωλοὺς.

95 ¹Ω, ἄς ἦσαν οἱ ὀφθαλμοί μου νέφος ὑδάτων, διὰ νὰ ἡδυνάμην νὰ κλαύσω δι' ὑμᾶς, καὶ νὰ χύσω τὰ δάκρυά μου ὡς νέφος ὑδάτων, ὥστε νὰ ἡδυνάμην νὰ ἠσυχάσω ἀπὸ τὴν ταραχὴν τῆς καρδίας μου. ²Ποῖος σᾶς ἐπέτρεψε νὰ ἀσκῆτε μῖσος καὶ κακοήθειαν; Καὶ οὐκ ἔστι κρίσις θὰ καταλάβῃ ὑμᾶς, ἀμαρτωλοί. ³Μὴ φοβῆσθε τοὺς ἀμαρτωλοὺς, ὑμεῖς οἱ δίκαιοι· διότι ὁ Κύριος θὰ παραδώσῃ αὐτοὺς ποτε εἰς χεῖρας σας, ὥστε νὰ κρίνετε αὐτοὺς κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν ὑμῶν. ⁴Οὐαὶ εἰς ὑμᾶς, οἱ ὅποιοι ἐξακοντίζετε ἀναθεματισμούς, ποὺ δὲν ἠμποροῦν νὰ ἀκυρωθοῦν· σωτηρία διὰ τοῦτο θὰ εἶναι μακρὰν ὑμῶν ἕνεκα τῶν ἀμαρτιῶν σας. ⁵Οὐαὶ εἰς ὑμᾶς τοὺς ἀνταποδίδοντας κακὸν εἰς τὸν πλησίον σας· διότι θὰ σᾶς ἀνταποδοθῇ κατὰ τὰ ἔργα σας. ⁶Οὐαὶ εἰς ὑμᾶς ψευδομάρτυρες, καὶ εἰς ἐκείνους οἱ ὅποιοι ἀποδίδουν ἀδικίας, διότι αἰφνιδίως θὰ ἀπολεσθῆτε. ⁷Οὐαὶ εἰς ὑμᾶς, ἀμαρτωλοί, οἱ διώκοντες τὸν δίκαιον· διότι θὰ παραδοθῆτε καὶ θὰ διωχθῆτε ἕνεκα ἀδικίας, καὶ ὁ ζυγὸς τῶν (δικαίων) θὰ εἶναι βαρὺς ἐφ' ὑμῶν.

96. Ἐνθάρρυνσις τῶν δικαίων.

Ταρανισμοὶ διὰ τοὺς ἀμαρτωλοὺς.

96 ¹Ἐλπίσατε, ὑμεῖς οἱ δίκαιοι· διότι αἰφνιδίως οἱ ἀμαρτωλοὶ θὰ ἀπολεσθοῦν πρὸ ὑμῶν, καὶ σεῖς θὰ κυριαρχήσετε ἐπ' αὐτῶν κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σας. ²Καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς θλίψεως τῶν ἀμαρτωλῶν, τὰ τέκνα σας θὰ ἀνέλθουν καὶ θὰ ὑψωθοῦν ὡς ἀετοί, καὶ ἡ φωνεὰ σας θὰ εἶναι ὑψηλότερον ἢ ἢ τῶν ἱεράκων, καὶ σεῖς θὰ ἀναβῆτε καὶ θὰ εἰσέλθετε εἰς τὰ κοιτώματα τῆς γῆς καὶ εἰς τὰς σχισμὰς τῶν βράχων διὰ παντὸς ὡς κόνικλοι πρὸ τῶν ἀδίκων· θὰ στενάξουν ἐξ αἰτίας σας καὶ θὰ κλαύσουν ὡς αἱ Σειρήνες. ³Ἀλλὰ σεῖς οἱ παθόντες, μὴ φοβεῖσθε, διότι θεραπεία θὰ εἶναι ἢ μερὶς σας, καὶ λαμπρὸν φῶς θὰ σᾶς φωτίσῃ, καὶ τὴν φωνὴν τῆς ἀναπαύσεως θὰ ἀκούσετε ἐξ οὐρανοῦ. ⁴Οὐαὶ εἰς ὑμᾶς, ἀμαρτωλοί, διότι τὰ πλοῦτῃ σᾶς κάμουν νὰ ἐμφανίζεσθε ὡς δίκαιοι, ἀλλ' αἱ καρδίαι ὑμῶν σᾶς καταδικάζουν ὡς ἀμαρτωλοὺς, καὶ τὸ γεγονός τοῦτο θὰ εἶναι μάρτυς ἐναντίον σας εἰς ἀνάμνησιν τῶν κακῶν σας ἔργων. ⁵Οὐαὶ εἰς ὑμᾶς, οἱ ὅποιοι καταβροχθίζεσθε τὸ λεπτότερον ἐκ τοῦ ἀλεύρου καὶ πίνετε τὴν δύ-

ναμιν τῶν ριζῶν τῆς πηγῆς καὶ καταπατεῖτε τὸν ταπεινὸν μὲ τὴν δύναμίν σας. Οὐαὶ εἰς ὑμᾶς, οἱ ὅποιοι ἔχετε κατὰ πάντα χρόνον ὕδωρ πρὸς πόσιν, διότι αἰφνιδίως θὰ μαρανθῆτε καὶ θὰ ξηρανθῆτε, ἀφοῦ ἐγκαταλείψατε τὴν πηγὴν τῆς ζωῆς. ⁷Οὐαὶ εἰς ὑμᾶς, οἱ ὅποιοι ἐργάζεσθε ἀδικίαν καὶ ἀπάτην καὶ βλησφημίαν· θὰ εἶναι εἰς μνημόνιον ἐναντίον σας διὰ κακόν. ⁸Οὐαὶ εἰς ὑμᾶς ἰσχυροί, οἱ ὅποιοι μετὰ δυνάμεως καταπιέζετε τὸν δίκαιον· διότι ἡ ἡμέρα τῆς ἀπωλείας σας ἔρχεται. Κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον πολλοὶ καὶ καλοὶ ἡμέραι θὰ ἔλθουν εἰς τοὺς δικαίους — ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως ὑμῶν.

97. Τί ἀναμένει τοὺς ἁμαρτωλοὺς
καὶ τοὺς κατέχοντας ἄδικον πλοῦτον.

97 ¹Πιστεύσατε, σεῖς οἱ δίκαιοι, ὅτι οἱ ἁμαρτωλοὶ θὰ καταισχυνοῦν καὶ θὰ ἀπολεσθοῦν ἐν τῇ ἡμέρᾳ (τοῦ τέλους) τῆς ἀδικίας. ²Ἐστω γνωστὸν εἰς σᾶς (ἁμαρτωλοί), ὅτι ὁ Ὑψιστος ἔχει κατὰ νοῦν τὴν ἀπώλειάν σας, καὶ οἱ ἄγγελοι ἐν τῷ οὐρανῷ ἀγάλλονται διὰ τὸν ἀφανισμόν σας. ³Τί θὰ ποιήσετε, ἁμαρτωλοί, καὶ πρὸς ποῦ θὰ φύγετε κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τῆς κρίσεως, ὅταν ἀκούσετε τὴν φωνὴν τῆς προσευχῆς τοῦ δικαίου; ⁴Δὲν θὰ συμβῆ εἰς σᾶς ὅπως εἰς ἐκείνους, εἰς σᾶς, ἐναντίον τῶν ὁποίων ὁ λόγος αὐτὸς θὰ εἶναι μαρτυρία: «ὕπῆρξατε κοινωνοὶ ἁμαρτωλῶν». ⁵Καὶ κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας ἡ προσευχὴ τῶν δικαίων θὰ φθάσῃ εἰς τὸν Κύριον, καὶ θὰ σᾶς καταλάβουν αἱ ἡμέραι τῆς καταδίκης σας. ⁶Καὶ ὅλοι οἱ ἄδικοι λόγοι σας θὰ ἐκφωνηθοῦν πρὸ τοῦ Μεγάλου Ἀγίου, καὶ τὰ πρόσωπά σας θὰ καλυφθοῦν ὑπὸ αἰσχύνης καὶ θὰ ἀπορρίψῃ πᾶν ἔργον τεθεμελιωμένον ἐπὶ τῆς ἀδικίας. ⁷Οὐαὶ εἰς ὑμᾶς, ἁμαρτωλοί, οἱ ὅποιοι ζῆτε εἰς τὸ μέσον τοῦ ὠκεανοῦ ἢ ἐπὶ τῆς ξηρᾶς γῆς, τῶν ὁποίων ἡ ἀνάμνησις εἶναι κακὴ ἐναντίον σας. ⁸Οὐαὶ εἰς ὑμᾶς τοὺς ἀποκτώντας χρυσὸν καὶ ἄργυρον καὶ λέγοντας: «Ἐγίναμεν πολὺ πλούσιοι καὶ ἔχομεν θησαυρούς· ἀπεκτήσαμεν ὅ,τι εἴχομεν ἐπιθυμήσει. ⁹Καὶ τώρα ὡς πράξωμεν ὅ,τι ἐσκοπεύαμεν: διότι συνελέξαμεν ἄργυρον, καὶ αἱ σιταποθήκαι μας εἶναι πλήρεις ὡς δι' ὕδατος, καὶ πολυάριθμοι εἶναι οἱ γεωργοὶ εἰς τὰς οἰκίας μας!» ¹⁰Μάλιστα, τὰ ψεῦδη σας, ὅπως τὸ ὕδωρ,

97⁶[καὶ ἀναγνωσθήσονται πάντες] οἱ λόγοι τῶν ἀνομιῶν ὑμῶν ἐν[ώπιον] τοῦ μεγάλου ἀγίου κατὰ πρόσωπον ὑμῶν· εἴτ' ἀναφελεῖ τὰ πάντα ἔργα τὰ μετασχόντα ἐν τῇ ἀνομίᾳ. ⁷[οὐαὶ ὑμῖν οἱ ἁμαρτωλοὶ οἱ] ἐν μέσῳ τῆς θαλάσσης καὶ ἐπὶ τῆς ξηρᾶς ὄντες· μνημόσυνον εἰς ὑμᾶς κακόν. ⁸οὐαὶ ὑμῖν οἱ κτώμενοι χρυσίον καὶ ἀργύριον οὐκ ἀπὸ δικαιοσύνης, καὶ ἐρεῖτε, πλοῦτῳ πεπλουτήκαμεν καὶ τὰ ὑπάρχοντα ἐσχήκαμεν καὶ κεκτήμεθα, ⁹καὶ πᾶν ὃ ἐὰν θελήσωμεν ποιήσωμεν, ὅτι ἀργύριον τεθησαυρίκαμεν ἐν τοῖς θησαυροῖς ἡμῶν καὶ ἀγαθὰ πολλὰ ἐν ταῖς οἰκίαις ἡμῶν. ¹⁰καὶ ὡς ὕδωρ ἐκχυθήσεται. πεπλάνησθε, ὅτι οὐ

θά κυλήσουν μακράν· διότι τὰ πλούτη σας δὲν θὰ μείνουν, ἀλλὰ ταχέως θὰ ἀπέλθουν ἀφ' ὑμῶν· διότι ἀπεκτῆσατε ἕλα αὐτὰ ἐν ἀδικίᾳ, καὶ θὰ παραδοθῆτε εἰς μεγάλην καταδίκην.

98. Προειδοποιήσεις πρὸς τοὺς ἁμαρτωλοὺς.

98 ¹Καὶ τώρα ὁμνύω εἰς ὑμᾶς, εἰς τοὺς σοφοὺς καὶ εἰς τοὺς μαρούς, ὅτι θὰ ἔχετε ποικίλας ἐμπειρίας ἐπὶ τῆς γῆς. ²Διότι σεῖς οἱ ἄνδρες θὰ θέσετε ἐφ' ὑμῶν περισσότερον στολισμὸν ἢ μία γυνὴ καὶ χρωματιστὰ φορέματα περισσότερον ἢ μία παρθένος: Παρὰ τὴν βασιλικὴν ἀξίαν, τὴν μεγαλοπρέπειαν, τὸν ἄργυρον, τὸν χρυσόν, τὴν πορφύραν, τὴν λαμπρότητα καὶ τὰ φαγητὰ θὰ ἐκχυθῆτε ὡς τὸ ὕδωρ. ³Διότι στερεῖσθε γνώσεως καὶ σοφίας, θὰ ἀπολεσθῆτε ὁμοῦ μετὰ τῶν θησαυρῶν σας, μὲ ὅλην τὴν δόξαν των καὶ τὸ μεγαλεῖόν των, καὶ ἐν αἰσχύνη καὶ ἐν σφαγῇ καὶ ἐν μεγάλῃ πενίᾳ, τὰ πνεύματά των θὰ ριφθοῦν εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρός. ⁴Ἔμοσα πρὸς ὑμᾶς, ἁμαρτωλοί, ὅπως ἓνα ἕρος δὲν ἔγινε ποτὲ δοῦλος καὶ ἓνας λόφος ἢ ὑπηρέτρια μιᾶς γυναίκος, οὕτω καὶ ἡ ἁμαρτία δὲν ἐστάλη ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος ἐξ ἑαυτοῦ ἐδημιούργησεν αὐτήν, καὶ ὑπὸ μεγάλην κατάραν θὰ περιπέσουν οἱ διαπράττοντες αὐτήν. ⁵Καὶ στείροτης δὲν ἐδόθη εἰς τὴν γυναῖκα, ἀλλ' ἔνεκα τῶν ἰδίων της ἔργων ἀποθνήσκει ἄνευ τέκνων. ⁶Ἔμοσα πρὸς ὑμᾶς, ἁμαρτωλοί, εἰς τὸν Μέγαν Ἅγιον, ὅτι πάντα

μὴ παραμείνη ὁ πλοῦτος ὑμῶν, ἀλλὰ ταχὺ [ἀναπτήσεται] ἀπὸ ὑμῶν, ὅτι ἀδίκως πάντα κέκτησθε· καὶ ὑμεῖς εἰς κατάραν μεγάλην παραδοθήσεσθε.

98 ¹καὶ νῦν ὁμνύω ὑμῖν τοῖς φρονίμοις καὶ οὐχὶ τοῖς ἄφροσι, ὅτι πολὺς ὄψεσθε ἐπὶ τῆς γῆς ἀνομίας· ²ὅτι κάλλος περιθῆσονται ἄνδρες ὡς γυναῖκες, [καὶ] χρῶμα ὠραῖον ὑπὲρ παρθένους, ἐν βασιλείᾳ καὶ μεγαλωσύνῃ καὶ ἐν ἐξουσίᾳ, ἔσονται δὲ ἀργύριον καὶ χρυσίον [παρ'] αὐτοῖς εἰς βρώματα, καὶ ἐν ταῖς οἰκίαις αὐτῶν ὡς ὕδωρ ἐκχυθήσονται ³[διὰ τὸ μ]ῆ ἐπιστήμην αὐτοὺς μηδὲ φρόνησιν μηδεμίαν [ἔχειν]. οὕτω ἀπολεῖσθε κοινῶς μετὰ πάντων [τῶν] ὑπαρχόντων ὑμῶν [καὶ τῆς] πάσης δόξης καὶ τῆς τιμῆς [ὑμῶν καὶ] εἰς ἀτιμίαν καὶ ἐρήμωσιν [καὶ σφαγὴν] μεγάλην τ[ὰ] πνεύματα ὑμῶν εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρός ἐμβληθήσεται.]

(τέσσαρες γραμμαὶ ἔχουν ἀπολεσθῆ)

ἐπὶ τὴν [γῆν] οὐκ ἀπεστάλη ἀλλ' αὐτὴν οἱ ἄνθρωποι ἀφ' ἑαυτῶν [ἐκτίσαν καὶ εἰς κατάραν] μεγάλην ἀφίξονται οἱ ποιοῦντες [αὐτήν]. ⁵καὶ δουλεία γυναικὶ οὐκ ἐδόθη ἀλλὰ διὰ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν· ὅτι οὐχ ὠρίσθη δούλην εἶναι δούλην· ἄνωθεν οὐκ ἐδόθη ἀλλὰ ἐκ καταδυναστείας ἐγένετο. ὁμοίως [οὐδὲ] ἡ ἀνομία ἄνωθεν ἐδόθη ἀλλ' ἐκ παραβάσεως. ὁμοίως οὐδὲ στείρα γυνὴ ἐκτίσθη ἀλλ' ἐξ ἰδίων ἀδικημάτων ἐπετιμήθη ἀτεκνία [καὶ] ἄτεκνος ἀποθάνειται. ⁶ὁμνύω ὑμῖν ἁμαρτωλοὶ κατὰ τοῦ ἁγίου τοῦ μεγάλου ὅτι τὰ ἔργα ὑμῶν

τὰ κακὰ ὑμῶν ἔργα ἀποκαλύπτονται εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ὅτι οὐδεμία πράξις σας καταπίεσεως καλύπτεται καὶ ἀποκρύπτεται. ⁷Καὶ μὴ σκεφθῆτε ἐν τῷ πνεύματι σας καὶ μὴ εἶπετε ἐν τῇ καρδίᾳ σας ὅτι δὲν γνωρίζετε καὶ ὅτι δὲν βλέπετε ὅτι κάθε ἁμαρτία καθημερινῶς καταγράφεται ἐν τῷ οὐρανῷ ἐνώπιον τοῦ Ὑψίστου. ⁸Ἀπὸ τοῦδε ὁμως γνωρίσατε, ὅτι βλῆ ἢ καταπίεσις, μὲ τὴν ὁποῖαν καταπιέζετε καθημερινῶς, καταγράφεται μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς κρίσεώς σας. ⁹Οὐαὶ εἰς ὑμᾶς, μωροί, διότι διὰ τῆς μωρίας σας θὰ ἀπολεσθῆτε· δὲν ἠκούσατε τοὺς σοφοὺς καὶ καλὸν δὲν θὰ εἶναι ἡ μερίς σας. ¹⁰Καὶ τώρα μάθετε, ὅτι ἐτοιμάζεσθε διὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀπωλείας· μὴ ἐλπίζετε ὅτι σεῖς οἱ ἁμαρτωλοὶ θὰ ἐπιζήσετε, ἀλλὰ θὰ ἀπέλθετε καὶ θὰ ἀποθάνετε· διότι δὲν γνωρίζετε σεῖς λύτρον· διότι σεῖς ἐτοιμάζεσθε διὰ τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως τῆς μεγάλης, διὰ τὴν ἡμέραν τῆς θλίψεως καὶ τῆς μεγάλης αἰσχύνης διὰ τὸ πνευμά σας. ¹¹Οὐαὶ εἰς ὑμᾶς, σκληροὶ τῇ καρδίᾳ, οἱ ὁποῖοι ἐργάζεσθε κακοήθειαν καὶ τρώγετε αἷμα. Πόθεν λαμβάνετε ἀγαθὰ διὰ νὰ τρώγετε καὶ διὰ νὰ πίνετε καὶ διὰ νὰ εἰσθε πεπληρωμένοι; Ἐξ ὧλων τῶν ἀγαθῶν, πού ὁ Ὑψίστος Κύριος ἐν ἀφθονίᾳ ἐκάλυψε τὴν γῆν· διὰ τοῦτο δὲν θὰ ἔχετε εἰρήνην. ¹²Οὐαὶ εἰς ὑμᾶς τοὺς ἀγαπῶντας τὰ ἔργα τῆς ἀδικίας· διατὶ ἀναμένετε ἀγαθὸν δι' ὑμᾶς αὐτοὺς; Μάθετε, ὅτι θὰ παραδοθῆτε εἰς χεῖρας τῶν δικαίων, καὶ αὐτοὶ θὰ ἀποκόψουν τὸν τράχηλόν σας καὶ θὰ σᾶς φονεύσουν καὶ δὲν θὰ ἔχουν ἔλεος δι' ὑμᾶς. ¹³Οὐαὶ εἰς ὑμᾶς τοὺς ἀγαλλομένους ἐν τῇ θλίψει τοῦ δικαίου, διότι δὲν θὰ σκαφῆ τάφος δι' ὑμᾶς. Οὐαὶ εἰς ὑμᾶς τοὺς ἐξουθενοῦντας τὰ λόγια τῶν δικαίων, διότι δὲν θὰ ἔχετε ἐλπίδα

τὰ πονηρὰ ἔσται ἀνακαλυμμένα ἐν τῷ οὐρανῷ· οὐκ ἔσται ὑμῶν ἔργον ἀποκρυμμένον ἄδικον. ⁷μὴ ὑπολάβητε τῇ ψυχῇ ὑμῶν μηδὲ ὑπολάβητε τῇ καρδίᾳ ὑμῶν ὅτι οὐ γινώσκουσιν οὐδὲ βλέπουσιν οὐδὲ τὰ ἀδικήματα ὑμῶν θεωρεῖται, οὐδὲ ἀπογράφεται αὐτὰ ἐνώπιον τοῦ ὑψίστου. ἀπὸ τοῦ [νῦν] ἐπιγνώτε ὅτι πάντα τὰ ἀδικήματα ὑμῶν ἀπογράφονται ἡμέραν ἐξ [ἡμέρας] μέχρι τῆς κρίσεως ὑμῶν. ⁹οὐαὶ ὑμῶν ἄφρονες ὅτι ἀπολείσθε διὰ τὴν ἀφροσύνην ὑμῶν καὶ τῶν [φρονίμων] οὐ μὴ ἀκούσητε καὶ τὰ ἀγαθὰ οὐκ ἀπαντήσῃ ὑμῶν, τὰ δὲ κακὰ [περιέξει] ὑμῶν. ¹⁰καὶ νῦν γινώσκετε ὅ[τι ἠτοίμασται] ὑμῶν εἰς ἡμέραν ἀπωλείας. [μὴ ἐλπίζετε] σωθῆναι, ἁμαρτωλοὶ· ἀπ[ελθόντες] ἀποθάνετε, γινώσκοντες[ε] ὅτι ἠτοίμασ[ται] εἰς ἡμέραν κρίσεως μ[εγάλης καὶ στε]νοχωρίας μείζονος τ[οῖς πνεύμασιν ὑμῶν.] ¹¹Οὐαὶ ὑμῶν οἱ σκληροτράχηλοι τῇ καρδίᾳ ποιῶντες τὸ κα[κὸν καὶ ἔσθοντες αἷμα πόθ]εν ὑμῶν ἔσονται ἀγαθὰ ἵνα φάγητε...

(τέσσαρες γραμμαὶ ἔχουν ἀπολεσθῆ)

¹²[ἔργα τῆ]ς ἀδικίας· διότι ἐλπίδας κα[λὰς ἔχετε ὑμῶ]ν, νῦν γνωστὸν ὑμῶν ἔστω ὅτι εἰς [χεῖρας τ]ῶν δικαίων παραδοθήσεσθε καὶ ἀποκτενοῦσιν ὑμᾶς καὶ οὐ μὴ φείσονται ὑμῶν. ¹³οὐαὶ ὑμῶν οἱ ἐπιχαίροντες τοῖς κακοῖς τῶν δικαίων· τάφος ὑμῶν οὐ μὴ ὀρυγῆ. ¹⁴οὐαὶ ὑμῶν οἱ βουλόμενοι ἀκρωῶσαι τοὺς λόγους

ζωῆς (αἰώνιου). ¹⁵Οὐαὶ εἰς ὑμᾶς τοὺς γράφοντας ψευδεῖς καὶ ἀθέους λόγους· διότι γράφουν τὰ ψεῦδη των, ὥστε οἱ ἄνθρωποι νὰ ἀκούσουν αὐτὰ καὶ νὰ πράξουν ἀσεβῶς πρὸς τὸν πλησίον (των). Διὰ τοῦτο δὲν θὰ ἔχουν εἰρήνην, ἀλλὰ θὰ ἀποθάνουν αἰφνίδιον θάνατον.

99. Γαλανισμοὶ κατὰ τῶν ἀποστατῶν
καὶ κατὰ τῶν ἀμαρτωλῶν ἐν γένει.

99 ¹Οὐαὶ εἰς ὑμᾶς τοὺς ἐργαζομένους ἀσέβειαν, τοὺς καυχωμένους ἐν ψευδοῖς λόγοις καὶ ἐξυμνοῦντας αὐτούς: θὰ ἀπολεσθῆτε καὶ εὐτυχῆ ζωὴν δὲν θὰ ἔχετε (νὰ περιμένετε). ²Οὐαὶ εἰς ὑμᾶς τοὺς διαστρεβλοῦντας τοὺς λόγους τῆς εὐθύτητος καὶ παραβαίνοντας τὸν αἰώνιον νόμον, καὶ ἑαυτοὺς μεταμορφοῦτε εἰς ὅ,τι δὲν ἦσθε πρὶν (εἰς ἀμαρτωλούς): αὐτοὶ θὰ καταπατηθοῦν ἐπὶ τῆς γῆς. ³Ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις ἐτοιμασθῆτε, σεῖς οἱ δίκαιοι, νὰ ὑψώσετε τὰς προσευχὰς σας ὡς μνημόνιον, καὶ θέσατε αὐτὰς ὡς μαρτυρίαν ἐνώπιον τῶν ἀγγέλων, διὰ νὰ τοποθετήσουν τὴν ἀμαρτίαν τῶν μαρτωλῶν εἰς ἀνάμνησιν πρὸ τοῦ Ἰψίστου. ⁴Κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας τὰ ἔθνη θὰ γίνουν ἐν ταραχῇ, καὶ τὰ γένη τῶν λαῶν θὰ ἐγερθοῦν κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν τοῦ ἀφανισμοῦ. ⁵Κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας οἱ ἐνδεεῖς θὰ ἐξέλθουν καὶ θὰ φέρουν ἕξω τὰ τέκνα των καὶ θὰ τὰ ἐγκαταλείψουν, ὥστε νὰ ἀπολεσθοῦν δι' αὐτῶν. Ναί, θὰ ἐγκαταλείψουν τὰ θηλάζοντα τέκνα των, καὶ δὲν θὰ ἐπιστρέψουν εἰς αὐτά, καὶ δὲν θὰ ἔχουν ἔλεος διὰ τὰ ἀγαπημένα των. ⁶Καὶ πάλιν ὁμνῶ πρὸς ὑμᾶς, ἀμαρτωλοί, ὅτι ἡ ἀμαρτία ἐτοιμάζεται διὰ μίαν ἡμέραν ἀδιακόπου αἱματοχυσίας. Καὶ οἱ λα-

τῶν δικαίων· οὐ μὴ γένηται ὑμῖν ἐλπίς σωτηρίας. ¹⁵Οὐαὶ ὑμῖν οἱ γράφοντες λόγους ψευδεῖς καὶ λόγους πλανήσεως· αὐτοὶ γράφουσιν καὶ πολλοὺς ἀποπλανήσουσιν τοῖς ψευδεσιν αὐτῶν· ¹⁶πλανᾶσθε ὑμεῖς αὐτοὶ καὶ οὐκ ἔστιν ὑμῖν χαίρειν, ἀλλὰ ταχέως ἀπολεῖσθε.

99 ¹Οὐαὶ ὑμῖν οἱ ποιοῦντες πλανήματα, καὶ τοῖς ἔργοις τοῖς ψευδέσιν λαμβάνοντες τιμὴν καὶ δόξαν· ἀπολώλατε, οὐκ ἔστιν ὑμῖν σωτηρία εἰς ἀγαθόν. ²Οὐαὶ ὑμῖν οἱ ἐξαλλοιοῦντες τοὺς λόγους τοὺς ἀληθινούς, καὶ διαστρέφοντες τὴν αἰώνιον διαθήκην, καὶ λογιζόμενοι ἑαυτοὺς ἀναμαρτήτους· ἐν τῇ γῇ καταποθήσονται. ³τότε ἐτοιμάζεσθε οἱ δίκαιοι καὶ προέχεσθε τὰς ἐντεῦξεις ὑμῶν εἰς μνημόσυνον, δίδοτε αὐτὰς ἐν διαμαρτυρίᾳ ἐνώπιον τῶν ἀγγέλων, ὅπως εἰσαγάγωσιν τὰ ἀμαρτήματα τῶν ἀδίκων ἐνώπιον τοῦ ὑψίστου Θεοῦ εἰς μνημόσυνον· ⁴καὶ τότε συν[ταραχθῆ]σονται ἐν [ἡμέρ]ᾳ ἀπωλείας τῆς ἀδικίας ⁵⁻⁶ἐν αὐτῷ [τῷ και] ρῷ ἐκείνῳ αἱ τίκτουσαι ἐκβαλοῦσιν καὶ ἐκσπάσουσιν καὶ ἐγκαταλείψουσιν [τὸ νήπιον] βρέφος, καὶ αἱ ἐν γαστρὶ ἔχουσιν ἐκτρώσουσιν καὶ αἱ θηλάζουσαι ῥίψουσιν τὰ τέκνα αὐτῶν καὶ οὐ μὴ ἐπιστρέψουσιν ἐπὶ τὰ νήπια αὐτῶν οὐδὲ [ἐπὶ τὰ θηλά]ζοντα οὐδὲ μὴ φείσονται... ⁷[καὶ] οἱ γλύφον-

τρεύοντες λίθους, καὶ χαραγμένας εἰκόνας ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου καὶ ξύλου καὶ πηλοῦ, καὶ οἱ λατρεύοντες ἀκάθαρτα πνεύματα καὶ δαίμονας καὶ ὅλα τὰ εἶδη τῶν εἰδώλων ἀπὸ ἀφροσύνης, δὲν θὰ λάβουν καμμίαν βοήθειαν ἀπὸ αὐτά. ⁸Θὰ γίνουιν ἐν τῇ μωρία τῆς καρδίας των ἄθει, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ των διὰ τοῦ φόβου τῶν καρδιῶν των καὶ δι' ἐνυπνίων θὰ τυφλωθοῦν. ⁹Διὰ τούτων θὰ καταστοῦν ἄθει καὶ φοβεροί, διότι ἔχουν ἐργασθῆ ὅλα τὰ ἔργα των ἐν τῷ ψεῦδει καὶ λατρεύουν λίθους: διὰ τοῦτο ἐν μιᾷ στιγμῇ θὰ ἀπολεσθοῦν. ¹⁰Ἄλλ' ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις μακάριοι εἶναι οἱ ἀποδεχόμενοι τοὺς λόγους τῆς σοφίας, καὶ ἐνοοῦν αὐτούς, καὶ τηροῦν τὰς ὁδοὺς τοῦ Ἰψίστου καὶ περιπατοῦν ἐν τῇ ὁδῷ τῆς δικαιοσύνης του, καὶ δὲν γίνονται ἄθει μετὰ τῶν ἄθῶν· διότι αὐτοὶ θὰ σωθοῦν. ¹¹Οὐαὶ εἰς ὑμᾶς τοὺς ἐλπίζοντας εἰς τὸ κακὸν διὰ τὸν πλησίον σας· διότι θὰ φονευθῆτε ἐν τῷ Σεόλ. ¹²Οὐαὶ εἰς ὑμᾶς τοὺς ποιοῦντας ἀπατηλὰ καὶ ψευδῆ μέτρα καὶ τοὺς προκαλοῦντας πικρίαν ἐπὶ τῆς γῆς· διότι οὕτω πλήρως θὰ ἀναλωθοῦν. ¹³Οὐαὶ εἰς ὑμᾶς τοὺς κτίζοντας οἰκίας διὰ τῆς σκληρᾶς ἐργασίας ἄλλων, καὶ τῶν ὁποίων τὰ οἰκοδομήσιμα ὑλικά εἶναι πλίνθοι καὶ λίθοι τῆς ἀμαρτίας· σᾶς λέγω, δὲν θὰ ἔχετε εἰρήνην. ¹⁴Οὐαὶ εἰς ὑμᾶς τοὺς ἀπορρίπτοντας τὸ μέτρον καὶ τὴν αἰωνίαν κληρονομίαν τῶν πατέρων των, τῶν ὁποίων αἱ ψυχὰι προσκολλῶνται εἰς τὰ εἶδωλα· διότι αὐτοὶ δὲν θὰ εὗρουιν ἀνάπαυσιν. ¹⁵Οὐαὶ εἰς τοὺς ἐργαζομένους ἀδικίαν καὶ βοηθοῦντας τὴν καταπίεσιν καὶ φονεύοντας τὸν πλησίον των μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς κρίσεως τῆς μεγάλης. ¹⁶Διότι θὰ πετάξῃ κατὰ γῆς τὴν δόξαν σας, καὶ θὰ φέρῃ πόνον ἐπὶ τῶν καρδιῶν σας, καὶ θὰ παραξύνῃ τὸ πνεῦμα τοῦ θυμοῦ Του, διὰ νὰ σᾶς καταστρέψῃ ὅλους διὰ τοῦ ξίφους· καὶ ὅλοι οἱ ἄγιοι καὶ οἱ δίκαιοι θὰ ἐνθυμοῦνται τὰς ἀμαρτίας σας.

τες εἰκόνα[ς ἀργυ]ρῶς καὶ χρυσῶς, ξυλίνας τε [καὶ λιθίνας] καὶ ὀστρακίνας, καὶ λατρεύ[οντες φαν]τάσμασιν καὶ δαιμονίοι[ς καὶ βδελύγ]μασιν καὶ πνεύμασιν πονη[ροῖς καὶ] πάσαις ταῖς πλάναις οὐ κατ' ἐπιστήμην] καὶ πᾶν βοήθημα οὐ μὴ εὗρητε [ἀπ'] αὐτῶν. ⁸⁻⁹καὶ πλανηθήσονται ἐν ἀφροσύνῃ τῆς καρδίας αὐτῶν καὶ τὰ ὁράματα τῶν ἐνυπνίων καταπλανήσουσιν ὑμᾶς, ὑμεῖς καὶ τὰ ἔργα ὑμῶν τὰ ψευδῆ ἃ ἐποιήσατε καὶ ἐλαεργ[ήσατε], καὶ ἐπὶ μιᾶς ἀπολεισθε. ¹⁰⁻¹²καὶ τότε μακάριοι πάντες οἱ ἀκούσαντες φρονίμων λόγους καὶ μαθήσονται αὐτούς, ποιῆσαι τὰς ἐντολὰς τοῦ ὑψίστου, καὶ πορεύονται ἐν ὁδοῖς δικαιοσύνης αὐτοῦ καὶ οὐ μὴ πλανήσουσιν μετὰ τῶν πλανώντων καὶ σωθήσονται. ¹³οὐαὶ οἱ οἰκοδομοῦντες τὰς οἰκοδομὰς αὐτῶν οὐκ ἐκ κόπων ἰδίων, καὶ ἐκ λίθων καὶ ἐκ πλίνθων πᾶσαν οἰκοδομὴν ποιεῖτε οἷς οὐκ ἔστιν ὑμῖν χά[ρις]. ¹⁴οὐαὶ οἱ ἐξουθενοῦντες τὴν θεμελίωσιν καὶ τὴν κληρονομίαν τῶν πατέρων αὐτῶν τὴν ἀπ' αἰῶνος, [ὅτι] διώξεται ὑμᾶς πνεῦμα πλανήσεως· οὐκ ἔστιν ὑμῖν ἀναπαῦσαι. ¹⁵οὐαὶ ὑμῖν οἱ ποιοῦντες τὴν ἀ[νομίαν] καὶ ἐπιβοηθοῦντες τῇ ἀδι[κίᾳ, φονεύ]οντες τὸν πλησίον αὐτῶν[ν] ἕως τῆς] ἡμέρας τῆς κρίσεως τῆς [μεγάλης· ¹⁶]ὅτι τότε ἐκτραπεί τὴν δόξαν ὑμῶν] καὶ ἐπεγερεῖ τὸν θυμὸν [αὐτοῦ καθ'] ὑμῶν ἀπολεῖ πάντας ὑμᾶς ἐν ὄρμ]φαίᾳ καὶ πάντες οἱ δί[καιοι μνημο]νήσουσιν τὰς ἀδικίας [ὑμῶν].]

100. Οἱ ἁμαρτωλοὶ καταστρέφουν ἀλλήλους.

Ἡ ἀσφάλεια τῶν δικαίων.

Καὶ ἄλλοι ταρανισμοὶ κατὰ τῶν ἁμαρτωλῶν.

100 ¹Καὶ ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις οἱ πατέρες μετὰ τῶν τέκνων εἰς ἓνα τόπον θὰ φονευθοῦν, καὶ ἀδελφοὶ θὰ πέσουν νεκροὶ ὁ εἷς διὰ τοῦ ἄλλου, μέχρις ὅτου οἱ ποταμοὶ ρεύσουν μετὰ τὸ αἶμά των. ²Διότι ἄνθρωπος δὲν θὰ συγκρατήσῃ ἐξ εὐσπλαγχνίας τὴν χειρὰ του ἀπὸ τοῦ φονεῦειν τοὺς υἱοὺς καὶ τοὺς ἐγγονοὺς του, καὶ ὁ ἁμαρτωλὸς δὲν θὰ συγκρατήσῃ τὴν χειρὰ του ἀπὸ τοῦ φονεῦειν τὸν πλεόν τετιμημένον ἀδελφόν του· ἀπὸ τῆς αὐγῆς μέχρι τῆς δύσεως θὰ φονεύουν ἀλλήλους. ³Καὶ ὁ ἵππος θὰ περιπατῇ μέχρι τοῦ στήθους ἐντὸς τοῦ αἵματος τῶν ἁμαρτωλῶν, καὶ τὸ ἄρμα θὰ βυθίζεται μέχρι τοῦ ὕψους του. ⁴Ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις οἱ ἄγγελοι θὰ κατέλθουν εἰς τὰς μυστικὰς θέσεις καὶ θὰ συγκεντρώσουν εἰς ἓνα τόπον ἐκείνους, πού ἔφεραν κάτω τὴν ἁμαρτίαν, καὶ ὁ Ὑψιστος θὰ ἐγερθῇ τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως διὰ νὰ ἐκτελέσῃ μεγάλην κρίσιν μεταξὺ τῶν ἁμαρτωλῶν. ⁵Καὶ ἐφ' ὅλων τῶν δικαίων καὶ ἁγίων θὰ ὀρίσῃ φύλακας ἐκ τῶν ἁγίων ἀγγέλων διὰ νὰ τοὺς φυλάσσουν ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ, ἕως οὗ ποιήσῃ τέλος εἰς πᾶσαν κακοθήειαν καὶ πᾶσαν ἁμαρτίαν· καὶ ἂν οἱ δίκαιοι κοιμηθοῦν μακρὸν ὕπνον, οὐδὲν ἔχουν νὰ φοβηθοῦν. ⁶Οἱ σοφοὶ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων θὰ ἴδουν τὴν ἀλήθειαν· τὰ τέκνα τῆς γῆς πάντα τοὺς λόγους αὐτοῦ τοῦ βιβλίου θὰ ἐνοήσουν, καὶ θὰ ἀναγνωρίσουν ὅτι ὁ πλοῦτος των κατὰ τὴν καταστροφὴν τῶν ἁμαρτιῶν των δὲν θὰ δύναται νὰ σώσῃ αὐτούς. ⁷Οὐαὶ εἰς ὑμᾶς, ἁμαρτωλοὶ, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς φοβεραῆς ἀγωνίας, σεῖς οἱ ὅποιοι θλίβετε τοὺς

100 ¹⁻² καὶ τότε ἐν ἐνὶ τόπω... [ῥέη τὰ α] ἵμα[τα αὐτῶν. καὶ ἄνθρωπο]ς οὐκ [ἀφέξ]ει τὴν [χειρὰ αὐτοῦ ἀπ] τοῦ υἱοῦ ἀδ[ελφοῦ, οὐτ' ἀ]πὸ τοῦ ἀγαπητοῦ αὐτοῦ ἀποκτεῖναι αὐτόν, καὶ ὁ ἁμαρτωλὸς ἀπὸ τοῦ ἐντίμου, οὔτε ἀπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ· ἐξ ὄρθρων μέχρις οὗ δύναται τὸν ἥλιον φονευθήσονται ἐπὶ τὸ αὐτό. ³καὶ διαπορεύσεται ἵππος ἕως τοῦ στήθους αὐτοῦ διὰ τοῦ αἵματος τῶν ἁμαρτωλῶν, καὶ τὸ ἄρμα μέχρι ἀξόνων καταβήσεται. ⁴καὶ καταβήσονται ἄγγελοι καταδύνοντες εἰς τὰ ἀπόκρυφα ἐν ἡμέρᾳ ἐκείνῃ· οἵτινες ἐβοήθουν τῇ ἀδικίᾳ καὶ συστραφήσονται εἰς ἓνα τόπον καὶ ὁ ὕψιστος ἐγερθήσεται ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως ποιῆσαι ἐκ πάντων κρίσιν μεγάλην, ⁵καὶ τάξει φυλακὴν ἐπὶ πάντας τοὺς δικαίους καὶ ἁγίους τῶν ἁγίων ἀγγέλων, καὶ τηρηθήσονται ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ ἕως οὗ ἐκλείπῃ τὰ κακὰ καὶ ἁμαρτία. καὶ ἀπ' ἐκείνου ὑπνώσουσιν εὐσεβεῖς ὕπνον ἡδύν, καὶ οὐκ ἔσται οὐδέτι ὁ ἐκφοβῶν αὐτούς. ⁶τότε θρονται οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων καὶ κατανοήσουσιν οἱ υἱοὶ τῆς γῆς ἐπὶ τοὺς λόγους τούτους τῆς ἐπιστολῆς ταύτης, καὶ γνώσονται ὅτι οὐ δύναται ὁ πλοῦτος αὐτῶν διασῶσαι αὐτούς ἐν τῇ πτώσει τῆς ἀδικίας. ⁷οὐαὶ ὑμῖν οἱ ἄδικοι ὅταν ἐκθλίβητε τοὺς δικαίους ἐν ἡμέρᾳ ἀνάγκης στερεᾶς καὶ φυλάξητε αὐτούς ἐν

δικαίους και καίετε αὐτούς εἰς τὸ πῦρ· θὰ σᾶς ἀνταποδοθῆ κατὰ τὰ ἔργα σας. ⁸Οὐαὶ εἰς ὑμᾶς, σκληροὶ τῆ καρδιά, οἱ ἀγρυπνοῦντες διὰ νὰ σχεδιάσετε τὸ κακόν· φόβος θὰ σᾶς καταλάβῃ και δὲν θὰ ὑπάρξῃ βοηθός. ⁹Οὐαὶ εἰς ὑμᾶς, ἁμαρτωλοὶ, ἐξ αἰτίας τῶν λόγων τοῦ στόματός σας, και ἐξ αἰτίας τῶν ἔργων τῶν χειρῶν σας, τὰ ὁποῖα ἡ ἀσέβειά σας, εἰργάσατο εἰς φλόγας, αἱ ὁποῖαι φλέγουν, χειρότερον ἢ τὸ πῦρ θὰ καῖτε. ¹⁰Μάθετε τώρα, ὅτι ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους ἐν τῷ οὐρανῷ θὰ ἐρευνήσῃ νὰ μάθουν περὶ τῶν ἔργων σας, ἀπὸ τὸν ἥλιον και ἀπὸ τὴν σελήνην και ἀπὸ τοὺς ἀστέρας ἐν σχέσει μὲ τὰς ἁμαρτίας σας, διότι ἐπὶ τῆς γῆς σεῖς ἀσκεῖτε κρίσιν ἐπὶ τῶν δικαίων. ¹¹Και βὰ καλέσῃ ὡς μάρτυρας ἐναντίον σας κάθε σύννεφον και ὀμίχλην και δρόσον και βροχὴν· διότι ὅλα θὰ ἀναστείλουν ἐξ αἰτίας σας τὴν κάθοδον ἐφ' ὑμᾶς, και θὰ ἐνθυμοῦνται τὰς ἁμαρτίας σας. ¹²Και τώρα προσφέρατε δῶρα εἰς τὴν βροχὴν διὰ νὰ μὴ ἀναστείλῃ τὴν κάθοδον ἐφ' ὑμῶν, οὔτε και ἡ δρόσος, ὅταν ἔχῃ λάβει χρυσὸν και ἄργυρον παρ' ὑμῶν διὰ νὰ κατέλθῃ. ¹³Ὅταν ἡ πάχνη και ἡ χιών μὲ τὸ ψῦχος των και ὄλαι αἱ χιονοθύελλαι μὲ ὄλας τὰς μαστίγας των πέσουν ἐπάνω σας, ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις δὲν θὰ εἴσθε ἱκανοὶ νὰ σταθῆτε πρὸ αὐτῶν.

101. Ἡ φύσις φοβεῖται τὸν Θεόν,
ὅχι ὅμως οἱ ἁμαρτωλοὶ.

101 ¹Παρατηρήσατε τὸν οὐρανόν, σεῖς τέκνα τοῦ οὐρανοῦ, και πᾶν ἔργον τοῦ Ὑψίστου, και φοβηθῆτε αὐτὸν και μὴ ἐργάζεσθε πονηρὸν κατενώπιον αὐτοῦ. ²Ἄν κλείσῃ τὰ παράθυρα τοῦ οὐρανοῦ, και ἀναστείλῃ τὴν κάθοδον τῆς βροχῆς και τῆς δρόσου ἐπὶ τῆς γῆς ἐξ αἰτίας σας, τί θὰ πράξετε τότε; ³Και ἂν

πυρρί, διτι κομιεῖσθε κατὰ τὰ ἔργα ὑμῶν. ⁸οὐαὶ ὑμῖν σκληροκαρδιοι, ἀγρυπνοῦντες νοῆσαι τὸ κακόν· περιέχει ὑμᾶς φόβος, και οὐκ ἔστιν ὁ ἀντιλαμβανόμενος ὑμῶν. ⁹οὐαὶ ὑμῖν πᾶσιν τοῖς ἁμαρτωλοῖς ἐπὶ τοῖς ἔργοις τοῦ στόματος ὑμῶν. οὐαὶ ὑμῖν πᾶσιν τοῖς ἁμαρτωλοῖς ἐπὶ τοῖς λόγοις τοῦ στόματος ὑμῶν και ἐπὶ τοῖς [ἔργοις] τῶν χειρῶν ὑμῶν διτι ἀπὸ τῶν ἁγίων ἔργων ἀπεπλα[νῆθητε]... ¹¹...πᾶσα νεφέλη και ὀμίχλη και δρόσος και ὄμβρος... ἐπὶ ταῖς ἁμαρτίαις ὑμῶν. ¹²δίδοτε οὖν ὄμβρω δῶρα ἵνα μὴ [κωληθῆ] κα [ταβῆ]ναι ὑμῖν, και δρόσω κα[λι νεφέλη] και ὀμίχλη· χρυσίον διαγράψα[τε ἵνα κα]ταβῶσιν· ¹³διτι ἐὰν ἐπιρρίψῃ ἐφ' ὑμ[ᾶς χι]ῶν και πάχνη και ψῦχος αὐτῆς, και οἱ ἄνεμοι και ὁ παγετός αὐτῶν, και πᾶσαι αἱ μαστίγες αὐτῶν, οὐ δύνασθε ὑποστῆναι ἔμπροσθεν ψύχους και τῶν μαστίγων αὐτῶν.

101 ¹κατανοήσατε τοῖνον, υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων, τὰ ἔργα τοῦ ὑψίστου και φοβηθῆτε τοῦ ποιῆσαι τὸ πονηρὸν ἐναντίον αὐτοῦ. ²ἐὰν ἀποκλείσῃ τὰς θυρίδας τοῦ οὐρανοῦ και κωλύσῃ τὴν δρόσον και τὸν ὄμβρον καταβῆναι εἴνεκα ὑμῶν, τί ποιήσετε; ³ἐὰν ἀποστείλῃται τὸν θυμὸν αὐτοῦ ἐφ' ὑμᾶς και ἐπὶ τὰ ἔργα ὑμῶν,

ἀποστείλῃ τὴν ὄργην του ἐφ' ὑμῶν ἐξ αἰτίας τῶν ἔργων σας, δὲν δύνασθε νὰ τὸν παρακαλέσετε· διότι ἐλαλήσατε ὑπερηφάνους καὶ ὑβριστικούς λόγους κατὰ τῆς δικαιοσύνης του: διὰ τοῦτο δὲν θὰ ἔχετε εἰρήνην. ⁴Δὲν βλέπετε τοὺς ναύτας τῶν πλοίων, πῶς τὰ πλοῖα των τινάσσονται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἀπὸ τὰ κύματα καὶ ταράσσονται ὑπὸ τῶν ἀνέμων, καὶ εἶναι ἐν ἀγωνίᾳ; ⁵Καὶ ὡς ἐκ τούτου φοβοῦνται, ἐπειδὴ ὅλα τὰ ἀγαθὰ των πηγαίνουν εἰς τὴν θάλασσαν μαζὶ μὲ αὐτοὺς, καὶ ἔχουν κακὰ προμηνύματα τῆς καρδίας ὅτι ἡ θάλασσα θὰ καταπίῃ αὐτὰ καὶ αὐτοὶ θὰ ἀπολεσθοῦν ἐν αὐτῇ· ⁶Οὐχὶ ὀλόκληρος ἡ θάλασσα καὶ ὅλα τῆς τὰ ὕδατα, καὶ ὅλαι τῆς αἰ κινήσεις εἶναι ἔργον τοῦ Ἰψίστου, καὶ ὅτι ἔθεσεν οὗτος ὅρια εἰς ὅ,τι πράττει καὶ δὲν περιώρισεν αὐτὴν γύρω διὰ τῆς ἄμμου; ⁷Ἐπὶ τῇ ἐπιτιμῆσει αὐτοῦ τρομάζει καὶ ξηραίνεται, καὶ ὅλοι οἱ ἰχθύες τῆς ἀποθνήσκουν καὶ πᾶν ὅ,τι ὑπάρχει ἐν αὐτῇ· σεῖς ὅμως ἁμαρτωλοὶ, οἱ κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς δὲν τὸν φοβεῖσθε. ⁸Δὲν ἐδημιούργησε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς; Ποῖος ἔχει δώσει σύνεσιν καὶ σοφίαν εἰς πάντα ὅσα κινοῦνται ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐν τῇ θαλάσῃ; ⁹Οἱ ναῦται τῶν πλοίων δὲν φοβοῦνται τὴν θάλασσαν; Ἄλλ' οἱ ἁμαρτωλοὶ δὲν φοβοῦνται τὸν Ἰψιστον.

102. Ὁ τρόμος τῆς ἡμέρας τῆς κρίσεως.

Τὰ ἐπιχειρήματα τῶν ἀδίκων

ἐκ τοῦ κοινοῦ τέλους ὅλων τῶν ἀνθρώπων.

102 ¹Ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις ὅταν οὗτος θὰ φέρῃ φοβερὸν πῦρ ἐφ' ὑμῶν, ποῦ θὰ φύγετε καὶ ποῦ θὰ εὑρετε σωτηρίαν; Καὶ ὅταν θὰ ἐξαπολύσῃ τὸν λόγον του ἐναντίον σας, δὲν θὰ τρομάξετε καὶ δὲν θὰ φοβηθῆτε; ²Ολοι

οὐχὶ ἔσεσθε δεόμενοι αὐτοῦ; διὰ τί ὑμεῖς λαλεῖτε τῷ στόματι ὑμῶν μεγάλα καὶ σκληρὰ ἐπὶ τῇ μεγαλωσίᾳ αὐ[τοῦ]; ⁴ὄρᾱ]τε τοὺς ναυκλήρους τοὺς πλωιζομένους τὴν θάλασσαν, ὑπὸ τοῦ κ[λύδω]νος καὶ χειμῶνος σεσαλευμένα τὰ πλοῖα αὐτῶν, ⁵καὶ χειμαζόμενοι πάντες φοβοῦνται, ἔξω δὲ τὰ [ἀγαθὰ πάντα] καὶ τὰ ὑπάρχοντα αὐτῶν ἐκβάλλουσιν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ὑποπτέουσιν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν ὅτι ἡ [θάλασσα κα]ταπίεται αὐτοὺς καὶ ἐν αὐτ[ῇ] ἀπολοῦν]ται. ⁶οὐχὶ πᾶσα ἡ θάλασσα καὶ [πάντα τὰ] ὕδατα αὐτῆς ἔργον τοῦ ἡψ[ίστου ἐστίν,] καὶ αὐτὸς συνεστήσατο τὰ π[έρατα αὐ]τῶν, καὶ συνέδησεν αὐτ[ὴν, καὶ περι]έφραξεν αὐτὴν ἄμμου; ⁷[καὶ ἀπὸ τῆς] ἐμβρομῆσεως αὐτοῦ φ[οβοῦνται καὶ ξη]ραίνονται, καὶ οἱ ἰχθύες... ⁸[.γῆν] καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς; καὶ τίς ἔδωκεν ἐπιστήμην πᾶσιν τοῖς κινουμένοις ἐν τῇ θαλάσῃ; οἱ ναύκληροι τὴν θάλασσαν φοβοῦνται.

102 ¹καὶ ὅταν ἐκβάλλῃ ἐφ' ὑμᾶς τὸν κλύδωνα τοῦ πυρὸς τῆς καύσεως ὑμῶν, ποῦ ἀποδράντες σωθήσεσθε; καὶ ὅταν δῶ ἐφ' ὑμᾶς φωνὴν αὐτοῦ, ²ἔσεσθε

οἱ φωστῆρες θὰ δονηθοῦν ἀπὸ φόβου μέγαν· ὅλη ἡ γῆ θὰ τρομάξῃ καὶ θὰ ἀναστατωθῆ καὶ θὰ τρέμῃ. ³“Ὅλοι οἱ ἄγγελοι θὰ ἐκτελοῦν τὴν ἐντολὴν των, καὶ τὰ τέκνα τῆς γῆς θὰ ζητήσουν νὰ κρύψουν ἑαυτὰ ἐκ τῆς παρουσίας τῆς μεγάλης δόξης, θὰ τρέμουν καὶ θὰ σείωνται· ἀλλὰ σεῖς οἱ ἁμαρτωλοὶ θὰ εἴσθε κατηραμένοι διὰ παντός, καὶ δὲν θὰ ἔχετε εἰρήνην. ⁴Μὴ φοβεῖσθε σεῖς, ψυχαι τῶν δικαίων, καὶ ἐλπύσατε σεῖς οἱ θανόντες ἐν δικαιοσύνῃ. ⁵Μὴ λυπηθῆτε, ἂν ἡ ψυχὴ σας κατῆλθεν εἰς τὸ Σεδλ ἐν θλίψει, ἐν κλαυθμῷ, ἐν στεναγμῷ καὶ ἐν θρήνῳ, καὶ τὸ σῶμα σας κατὰ τὴν (ἐπὶ γῆς) ζώην δὲν ἀπέλαυε κατὰ τὴν ἀγαθότητά σας· ἀναμείνατε διὰ τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως τῶν ἁμαρτωλῶν, διὰ τὴν ἡμέραν τῆς κατάρρας καὶ τῆς τιμωρίας. ⁶Καὶ ὅμως ὅταν ἀποθνήσκητε, οἱ ἁμαρτωλοὶ λέγουν περὶ ὑμῶν: «Ὅπως ἡμεῖς ἀποθνήσκομεν, ἔτσι ἀποθνήσκουν καὶ οἱ δικαιοὶ· τί κέρδος ἀποκομίζου διὰ τὰ ἔργα των; Ἰδοῦ, ὅπως ἡμεῖς, οὕτω καὶ αὐτοὶ ἀποθνήσκουν ἐν λύπῃ καὶ ἐν σκότει· τί ἔχουν πλέον ἢ ἡμεῖς; Ἐκ τούτου καὶ εἰς τὸ ἐξῆς εἴμεθα ἴσοι. ⁸Τί θὰ λάβουν οὗτοι καὶ τί θὰ βλέπουν εἰς τὸν αἰῶνα; Ἰδοῦ, ἀπέθαναν καὶ αὐτοὶ, καὶ ἀπὸ τούτου δὲν θὰ ἴδουν τὸ φῶς διὰ παντός». ⁹Λέγω εἰς σᾶς, ἁμαρτωλοὶ, σεῖς εὐρίσκετε ἱκανοποίησιν εἰς τὸ νὰ τρώγετε καὶ νὰ πίνετε, νὰ κλέπτετε καὶ νὰ ἁμαρτάνετε, καὶ νὰ ἀπογομνώνετε, καὶ νὰ ἀποκτᾶτε πλοῦτον καὶ νὰ βλέπετε καλὰς ἡμέρας. ¹⁰Ἐχετε ἴδει τοὺς δικαίους πῶς συμβαίνει τὸ τέλος των, ὅτι οὐδὲν εἶδος βίας εὐρίσκεται εἰς αὐτοὺς μέχρι τοῦ θανάτου των, ¹¹«Καὶ ὅμως ἠφανίσθησαν καὶ ἐγένοντο, ὡς νὰ μὴ ὑπῆρξαν ποτέ, καὶ τὰ πνεύματά των κατῆλθον εἰς τὸ Σεδλ ἐν θλίψει».

συνσειόμενοι καὶ φοβούμενοι ἡχοῦ μεγάλῳ («καὶ») τὴν γῆν σύμπασαν σειομένην καὶ τρέμουσαν καὶ συνταρασσομένην. ³καὶ οἱ ἄγγελοι συντελοῦντες τὸ συνταχθὲν αὐτοῖς, καὶ ὁ οὐρανὸς καὶ οἱ φωστῆρες σειόμενοι καὶ τρέμοντες· ἅπαντες οἱ υἱοὶ τῆς γῆς καὶ ὑμεῖς ἁμαρτωλοὶ επικατάρτοι εἰς τὸν αἰῶνα· οὐκ ἔστιν ὑμῖν χαίρειν. ⁴θαρσεῖτε, ψυχαι τῶν δικαίων τῶν ἀποθανόντων, τῶν δικαίων καὶ τῶν εὐσεβῶν, ⁵καὶ μὴ λυπεῖσθε ὅτι κατέβησαν αἱ ψυχαι ὑμῶν εἰς ἕδου μετὰ λύπης καὶ οὐκ ἀπηντήθη τῷ σώματι τῆς σαρκὸς ὑμῶν ἐν τῇ ζωῇ ὑμῶν κατὰ τὴν δσιότητα ὑμῶν, ἐπεὶ αἱ ἡμέραι ὡς ἦτε ἡμέραι ἦσαν ἁμαρτωλῶν καὶ καταράτων ἐπὶ τῆς γῆς. ⁶ὅταν ἀποθάνητε, τότε ἐροῦσιν οἱ ἁμαρτωλοὶ ὅτι εὐσεβεῖς κατὰ τὴν εἰμαρμένην ἀπεθάνοσαν, καὶ τί αὐτοῖς περιεγένετο ἐπὶ τοῖς ἔργοις αὐτῶν; ⁷καὶ αὐτοὶ ὁμοίως ἡμῖν ἀπεθάνοσαν. ἴδετε οὖν ὡς ἀποθνήσκουσιν μετὰ λύπης καὶ σκότους, καὶ τί αὐτοῖς ἐγένετο περισσόν; ⁸ἀπὸ τοῦ νῦν ἀναστήτωσαν καὶ σωθήτωσαν, καὶ ὄψονται εἰς τὸν αἰῶνα ἡμᾶς φαγεῖν καὶ πίνειν. ⁹τοιγαροῦν ἀρπάσαι καὶ ἁμαρτάνειν καὶ λωποδυτεῖν καὶ ἐγκτᾶσθαι καὶ [ἰδεῖν] ἡμέρας ἀγαθᾶς. ¹⁰ἴδετε οὖν οἱ δικαιοῦντες [ἑαυτ]οὺς, ὅποια ἐγένετο αὐτῶν ἢ καταστροφῇ, ὅτι πᾶσα δικαιοσύνη οὐχ εὐρέθη ἐν αὐτοῖς ἕως ἀπέθανον καὶ ἀπώλοντο ¹¹καὶ ἐγένοντο ὡς οὐκ ὄντες καὶ κατέβησαν αἱ ψυχαι αὐτῶν μετ' ὀδύνης εἰς ἕδου...

103. Διάφορος ἡ τύχη τῶν δικαίων
καὶ τῶν ἁμαρτωλῶν.

Ὁ ἐμπαιγμὸς τῶν δικαίων παρὰ τῶν ἄσεβῶν.

103 ¹Διὰ τοῦτο τώρα ὁμνῶ πρὸς ὑμᾶς τοὺς δικαίους, εἰς τὴν δόξαν τοῦ μεγάλου καὶ ἐνδόξου καὶ ἰσχυροῦ ἐν κυριότητι, καὶ ἐν τῇ μεγαλωσίᾳ του ὁμνῶ πρὸς ὑμᾶς. ²Γνωρίζω τὸ μυστήριον, ἔχω ἀναγνώσει τὰς οὐρανίους πλάκας καὶ ἔχω ἴδει τὰ ἱερὰ βιβλία καὶ ἔχω εὔρει γεγραμμένον ἐκεῖ καὶ ἐγκεχαρηγμένον ὡς πρὸς αὐτοὺς (τοὺς δικαίους): ³ὅτι πᾶν ἀγαθὸν καὶ πᾶσα χαρὰ καὶ τιμὴ ἔχουν ἐτοιμασθῆ δι' αὐτούς, καὶ ἔχουν καταγραφῆ διὰ τὰ πνεύματα ἐκείνων, πού ἀπέθαναν ἐν δικαιοσύνῃ, καὶ ὅτι ποικίλα ἀγαθὰ θὰ δοθοῦν εἰς σᾶς ὡς ἀμοιβὴ τῶν κόπων σας, καὶ ὅτι ὁ κληρὸς σας εἶναι πολὺ καλῦτερος τοῦ κληροῦ τῶν ζώντων. ⁴Καὶ τὰ πνεύματα ὑμῶν τῶν τεθνεώτων ἐν δικαιοσύνῃ θὰ ζήσουν καὶ θὰ χαροῦν, καὶ τὰ πνεύματά των δὲν θὰ ἀπωλεστοῦν οὐδὲ τὸ μνημόσυον αὐτῶν ἀπ' ἐνώπιον τοῦ Μεγάλου εἰς ὅλας τὰς γενεὰς τοῦ κόσμου: διὰ τοῦτο μὴ φοβῆσθε πλέον τὸν ἐμπαιγμὸν των. ⁵Οὐαὶ εἰς σᾶς, ἁμαρτωλοί, ὅταν ἀποθάνετε, ἐὰν ἀποθάνετε ἐν τῷ πλήθει τῶν ἁμαρτιῶν σας, καὶ οἱ ὅμοιοί σας λέγουν δι' ὑμᾶς: «Μακάριοι εἶναι οἱ ἁμαρτωλοί· εἶδον καλὸν ὅλας των τὰς ἡμέρας!» ⁶Καὶ τώρα ἀπέθαναν ἐν μέσῳ εὐτυχίας καὶ πλοῦτου, καὶ δὲν ἐγνώρισαν θλίψιν ἢ αἱματοχυσίαν εἰς τὴν ζωὴν των. ⁷Ἐν τιμῇ ἀπέθαναν καὶ κρίσις δὲν συνετελέσθη ἀπ' αὐτῶν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς των». ⁸Μάθετε ὅτι αἱ ψυχαὶ σας θὰ ὑποχρεωθοῦν νὰ κατέλθουν εἰς τὸ Σέολ καὶ θὰ εἶναι δυστυχεῖς ἐν τῇ μεγάλῃ των θλίψει. ⁸ Ἐκεῖ, ὅπου ἡ κρίσις ἢ μεγάλη λαμβάνει χώραν, εἰς τὸ σκότος, εἰς τὰς ἀλύσεις, εἰς τὰς πυρίνας φλόγας, τὸ πνεῦμα σας θὰ ἔλθῃ, καὶ ἡ κρίσις ἢ μεγάλη θὰ γίνῃ δι' ὅλας τὰς γενεὰς τοῦ κόσμου. Οὐαὶ εἰς ὑμᾶς, διότι δὲν θὰ

103 ¹ἐγὼ ὁμνῶ ὑμῖν... (τρεῖς γραμμαὶ ἔχουν ἀπολεσθῆ)... ²ἐπίσταμαι τὸ μυστήριον τοῦτο· ἀν[έγνω] γὰρ τὰς πλάκας τοῦ οὐρανοῦ καὶ εἶδον τὴν γραφὴν ἀναγκαίαν· ἔγνω τὰ γ[εγραμμέ]να ἐν αὐταῖς καὶ ἐγκεκολαμμέν[α περὶ] ὑμῶν, ³ὅτι ἀγαθὰ καὶ ἡ χαρὰ καὶ ἡ τ[ιμὴ] ἠτοιμάσται καὶ ἐγγέγραπται ταῖς ψ[υχαῖς] τῶν ἀποθανόντων ἐσεβῶν ⁴καὶ χαιρήσονται καὶ οὐ μὴ ἀπόλωνται τὰ πνεύματα αὐτῶν οὐδὲ τὸ μνημόσυον ἀπὸ προσώπου τοῦ μεγάλου εἰς πάσας τὰς γενεὰς τῶν αἰώνων. μὴ οὖν φοβεῖσθε τοὺς ὄνειδισμοὺς αὐτῶν. ⁵καὶ ὑμεῖς, οἱ νεκροὶ τῶν ἁμαρτωλῶν, ὅταν ἀποθάνητε ἐροῦσιν ἐφ' ὑμῶν, μακάριοι ἁμαρτωλοὶ πάσας τὰς ἡμέρας αὐτῶν ὅσας εἶδοσαν ἐν τῇ ζωῇ αὐτῶν, καὶ ἐνδόξως ⁶ἀπεθάνασαν, καὶ κρίσις οὐκ ἐγεννήθη ἐν τῇ ζωῇ αὐτῶν. ⁷αὐτοὶ ὑμεῖς γινώσκετε ὅτι εἰς ἄδου κατὰξοῦσιν τὰς ψυχὰς ὑμῶν, ⁸καὶ ἐκεῖ ἔσονται ἐν ἀνάγκῃ μεγάλῃ καὶ ἐν σκότει καὶ ἐν παγίδι καὶ ἐν φλογὶ καιομένη, καὶ εἰς κρίσιν μεγάλῃν εἰσελεύσονται αἱ ψυχὰι ὑμῶν ἐν πάσαις ταῖς γενεαῖς τοῦ αἰῶνος. οὐαὶ ὑμῖν, οὐκ ἔστιν

ἔχετε εἰρήνην. ⁹Μὴ εἵπητε ὡς πρὸς τοὺς δικαίους καὶ ἀγαθοὺς τοὺς ὄντας ἐν ζωῇ: «Κατὰ τὰς τεθλιμμένας ἡμέρας μας ἐκοπιάσαμεν πολὺ καὶ ἐδοκιμάσαμεν κάθε θλίψιν, συνητήσαμεν πολλὰ κακὰ καὶ κατεπονήθημεν ἀπὸ ἀσθενειαν, καὶ ἐγενόμεθα ὀλίγοι καὶ τὸ πνεῦμα μας ἀσθενές. ¹⁰Περιεφρονήθημεν καὶ οὐδεὶς εὐρέθη νὰ μᾶς βοηθήσῃ ἔστω καὶ διὰ λόγου. Ἐβασανίσθημεν χωρὶς ἐλπίδα νὰ ἴδωμεν ζωὴν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν. ¹¹Ἡλπίασαμεν νὰ εἴμεθα ἡ κεφαλή καὶ εὐρέθημεν εἰς τὴν οὐράν. Ἐκοπιάσαμεν πολὺ, χωρὶς νὰ εὐρωμεν ἱκανοποιήσιν εἰς τὸν κόπον μας· καὶ ἐγίναμεν τροφή τῶν ἁμαρτωλῶν καὶ τῶν ἀδικῶν, καὶ αὐτοὶ ἔθεσαν βαρὺν τὸν ζυγὸν τῶν ἐφ' ἡμῶν. ¹²Ἐκυριάρχησαν ἐπὶ ἐκείνων ποὺ ἐμίσουν καὶ ἐφόνεον· καὶ εἰς τοὺς μισοῦντας ἡμᾶς ἐκλίναμεν τὸν αὐχένα, ἀλλ' αὐτοὶ δὲν μᾶς εὐσπλαγχνίσθησαν. ¹³Ἐπεθυμήσαμεν νὰ φύγωμεν μακρὰν ἀπ' αὐτῶν, ὥστε νὰ διασωθῶμεν καὶ εὐρωμεν ἀνάπαυσιν, ἀλλὰ δὲν εὐρωμεν τόπον νὰ καταφύγωμεν καὶ νὰ εὐρωμεν ἀσφάλειαν. ¹⁴Παρεπονήθημεν πρὸς τοὺς ἄρχοντας ἐν τῇ θλίψει μας καὶ ἐκράξαμεν ἐναντίον τῶν κατεσθιόντων ἡμᾶς, ἀλλὰ δὲν ἐπρόσεξαν τὰς κραυγὰς μας καὶ δὲν ἤθελαν νὰ ἀκούσουν τὴν φωνὴν μας. ¹⁵Ἐβοήθησαν τοὺς ληστεύοντας ἡμᾶς καὶ κατεσθιόντας ἡμᾶς καὶ ἐλαττοῦντας ἡμᾶς· καὶ ἀπέκρυψαν τὴν καταπίεσιν αὐτῶν, καὶ δὲν ἀφήρεσαν ἀφ' ἡμῶν τὸν ζυγὸν τῶν κατεσθιόντων ἡμᾶς καὶ διασκορπισάντων ἡμᾶς καὶ δολοφονησάντων ἡμᾶς, καὶ ἀπέκρυψαν τὸν φόνον αὐτῶν, καὶ ἐλησμόνησαν ὅτι αὐτοὶ ἐσήκωσαν τὴν χεῖρα τῶν ἐναντίον μας.

οὐμῖν χαίρειν. ⁹μη γὰρ εἶπητε οἱ δίκαιοι, ὅσοι ὄντες ἐν τῇ ζωῇ, τῶν ἡμερῶν τῆς θλίψεως κόπους ἐκοπιάσαμεν, καὶ ἀνηλώμεθα καὶ ὀλίγοι ἐγενήθημεν, καὶ ἀντιλήμπτορα οὐχ εὐρήκαμεν· ¹⁰συντετριμμένοι καὶ ἀπολώλομεν, καὶ ἀπηλίπισμεθα καὶ μηκέτι εἶδέναι σωτηρίαν ἡμέραν ἐξ ἡμέρας. ¹¹ἠλπίασαμεν γενέσθαι κεφαλή, ἐγενήθημεν κέρο[κος· ἐκο]πιάσαμεν ἐργαζόμενοι καὶ τῶν ὀφθαλμῶν οὐ κεκρυεύκαμεν. ἐγενήθημεν κατάβρωμα ἁμαρτωλῶν, [οἱ ἄνο]μοι ἐβάρυναν ἐφ' ἡμᾶς τὸν ζυγόν. ¹²οἱ κυριεύουσιν, οἱ ἐχθροὶ ἡμῶν ἐγκεντρίζουσιν ἡμᾶς καὶ περικλείουσιν ἡμᾶς· ἐζητήσαμεν πο[ῦ φύγωμεν] ἀπ' αὐτῶν ὅπως ἀναφύχ[ωμεν.] ... (τρεῖς γρᾶμμαϊ ἔχουν ἀπολεσθῆ)... ¹⁴ἐκράξαμεν ἐπὶ τοὺς καταβάλλοντας καὶ βιαζομένους ἡμᾶς καὶ τὰς ἐντεύξεις ἡμῶν οὐκ ἀπεδέξαντο, οὐδὲ ἐβούλοντο ἐπακοῦσαι τῆς φωνῆς ἡμῶν. ¹⁵καὶ οὐκ ἀντελαμβάνοντο ἡμῶν, οὐχ εὐρόντες κατὰ τῶν βιαζομένων καὶ κατεσθόντων ἡμῶν, ἀλλὰ στεροῦσιν αὐτοὺς ἐφ' ἡμᾶς· ἀπέκτειναν ἡμᾶς καὶ εἰς ὀλίγους ἤγαγον. καὶ οὐχ ὑποδεικνύουσιν περὶ τῶν πεφονευμένων ἡμῶν, καὶ οὐκ ἀναμνησκουσιν περὶ τῶν ἁμαρτωλῶν αὐτῶν τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν.

104. Διαβεβαιώσεις πρὸς τοὺς δικαίους.

Ἐναντίον τῶν νοθευτῶν τῶν λόγων τῆς εὐθύτητος.

104 ¹Ὁμνύω εἰς ὑμᾶς, ὅτι ἐν οὐρανῷ οἱ ἄγγελοι μνημονεύουσιν ὑμῶν εἰς ἀγαθὸν ἐνώπιον τῆς δόξης τοῦ μεγάλου, καὶ τὰ ὀνόματα ὑμῶν εἶναι γεγραμμένα ἐνώπιον τῆς δόξης τοῦ μεγάλου. ²Θαρσεῖτε· διότι ἀπὸ μακροῦ κατησχύνθητε ἐν κακοῖς καὶ θλίψεσιν· τώρα ὅμως θὰ λάμψετε ὡς φωστῆρες τοῦ οὐρανοῦ καὶ θὰ σᾶς ἴδουν, καὶ οἱ πυλῶνες τοῦ οὐρανοῦ θὰ ἀνοίγουν εἰς σᾶς. ³Καὶ ἐν τῇ κραυγῇ ὑμῶν, κραυγῇ διὰ κρίσιν, καὶ θὰ ἐμφανισθῇ εἰς ὑμᾶς· διότι ἔλη ἡ θλίψις σας θὰ ἔλθῃ ἐπὶ τῶν ἀρχόντων καὶ ἐπὶ τῶν βοηθούντων αὐτούς, οἱ ὅποιοι σᾶς ἐλήστευον. ⁴Θαρσεῖτε καὶ μὴ ἀποβάλετε τὴν ἐλπίδα ὑμῶν, διότι θὰ ἔχετε χαρὰν μεγάλην, ὡς οἱ ἄγγελοι ἐν οὐρανῷ. ⁵Τί θὰ εἴσθε ὑποχρεωμένοι νὰ πράξετε; Δὲν θὰ χρειασθῇ νὰ κρυβῆτε κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως τῆς μεγάλης καὶ νὰ εὑρεθῆτε ὡς οἱ ἁμαρτωλοὶ· καὶ ἡ αἰώνιος κρίσις θὰ εἶναι μακρὰν ὑμῶν εἰς πάσας τὰς γενεὰς τῶν αἰώνων. ⁶Μὴ φοβῆσθε οἱ δίκαιοι, ὅταν ἴδῃτε τοὺς ἁμαρτωλοὺς κατισχύοντας καὶ εὐδοουμένους ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτῶν, καὶ μὴ μέτοχοι αὐτῶν γίνεσθε, ἀλλὰ τηρήσατε ἑαυτοὺς μακρὰν τῆς βίας των· διότι σεῖς θὰ γίνετε μέτοχοι τῶν οὐρανίων στρατιῶν. ⁷Ἄν καὶ σεῖς οἱ ἁμαρτωλοὶ λέγετε: «οὐ μὴ ἐκζητηθῶσιν αἱ ἁμαρτίαι ἡμῶν καὶ οὐ μὴ καταγραφῶσιν», ἐν τούτοις αὐτοὶ (οἱ ἄγγελοι) καταγράφουν τὰς ἁμαρτίας ὑμῶν καθ' ἐκάστην ἡμέραν. ⁸Καὶ νῦν ὑποδεικνύω ὑμῖν, ὅτι φῶς καὶ σκότος, ἡμέρα καὶ νύξ ἐποπτεύουσιν τὰς ἁμαρτίας ὑμῶν πάσας. ⁹Μὴ εἴσθε ἔθεοι ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν, μηδὲ ψεύδεσθε, μηδὲ ἐξαλλοιοῦτε τοὺς λόγους τῆς ἀληθείας, μηδὲ καταψεύδεσθε τῶν λόγων

104 ¹Ὁμνύω ὑμῖν ὅτι οἱ ἄγγελοι ἐν τῷ οὐρανῷ ἀναμνησκόνσιν [ὑμῶν] εἰς ἀγαθὸν ἐνώπιον τῆς δόξης τοῦ μεγάλου. ²Θαρσεῖτε δὴ ὅτι ἐπαλαιώθητε ἐν τοῖς κακοῖς καὶ ἐν ταῖς θλίψεσιν· ὡσεὶ φωστῆρες τοῦ οὐρανοῦ ἀναλάμψετε καὶ φανεῖτε, αἱ θυρίδες τοῦ οὐρανοῦ ἀνοιχθήσονται ὑμῖν, ³⁻⁴καὶ ἡ κραυγὴ ὑμῶν ἀκουσθήσεται καὶ ἡ κρίσις ὑμῶν ἦν κράζετε καὶ φανεῖται ἐφ' ὅσα συλλαβήσεται ὑμῖν περὶ τῆς θλίψεως ὑμῶν, καὶ ἐκ πάντων ὅστις μετέσχεν τῶν βιαζομένων καὶ κατεσθόντων ὑμᾶς. ⁵[μὴ φοβεῖσθε] τὰ κακὰ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως τῆς μεγάλης καὶ οὐ μὴ εὑρεθῆτε ὡς οἱ ἁμαρτωλοὶ. [ἀλλ' ὑμεῖς οἱ ἁμαρτωλοὶ] σκυλήσεσθε καὶ κρίσις αἰώνιος ἐξ ὑμῶν ἔσται εἰς πάσας τὰς γενεὰς τῶν αἰώνων. ⁶μὴ φοβεῖσθε οἱ δίκαιοι ὅταν ἴδῃτε τοὺς ἁμαρτωλοὺς κατισχύοντας καὶ εὐδοουμένους, καὶ μὴ μέτοχοι αὐτῶν γίνεσθε, ἀλλὰ μακρὰν ἀπέχεσθε ἀπὸ πάντων τῶν ἀδικημάτων αὐτῶν. ⁷μὴ γὰρ εἶπητε οἱ ἁμαρτωλοὶ [ὅτι] οὐ μὴ ἐκζητηθῶσιν αἱ ἁμαρτίαι ὑμῶν [ἐξ] ἡμερῶν. ⁸καὶ νῦν ἀποδεικνύω ὑμῖν ὅτι φῶς καὶ σκότος ἡμέρα καὶ νύξ ἀποπτεύουσιν τὰς ἁμαρτίας ὑμῶν πάσας. ⁹μὴ πλανᾶσθε τῇ καρδίᾳ ὑμῶν μηδὲ ψεύδεσθε μηδὲ ἐξαλλοιώσητε τοὺς λόγους τῆς ἀληθείας,

τοῦ ἁγίου, καὶ μὴ δότε ἔπαινον ταῖς εἰκόσιν ὑμῶν· διότι πάντα τὰ ψεύδη σας καὶ πᾶσα ἡ πλάνη σας δὲν εἰσάγουν εἰς τὴν δικαιοσύνην ἀλλ' εἰς τὴν ἁμαρτίαν. ¹⁰Γνωρίζω ἡμῶς ἐπίσης καὶ τοῦτο τὸ μυστήριον, ὅτι πολλοὶ ἁμαρτωλοὶ τοὺς λόγους τῆς ἀληθείας ἐξαλλοιοῦσιν καὶ διαστρέφουσιν, λόγους διεστραμμένους λέγουν καὶ ψεύδονται, καὶ μεγάλας ἀπάτας πλάθουσιν καὶ γράφουσι βιβλία περὶ τῶν λόγων των. ¹¹Ἀλλ' ὅταν γράφουσι πάντας τοὺς λόγους μου ὀρθῶς εἰς τὰς γλώσσας των, οὐδὲν ἀλλάσσουν ἢ ἐκ τῶν λόγων μου ἀφίνουν ἕξω, ἀλλὰ πάντα ἐπ' ἀληθείας γράφουσιν τὰ ὅποια ἐγὼ ἐμαρτύρησα περὶ αὐτῶν. ¹²Καὶ πάλιν ἐγὼ γινώσκω μυστήριον δεύτερον ὅτι τὰ βιβλία θὰ δοθοῦν τοῖς δικαίοις καὶ φρονίμοις εἰς χαρὰν ἀληθείας καὶ πολλῆς φρονήσεως. ¹³Εἰς αὐτοὺς αἱ βίβλοι θὰ δοθοῦν, καὶ αὐτοὶ πιστεύουσιν αὐταῖς καὶ ἐν αὐταῖς χαρήσονται, καὶ τότε πάντες οἱ δίκαιοι οἱ μαθόντες ἐξ αὐτῶν πάσας τὰς ὁδοὺς τῆς ἀληθείας ἀμειφθήσονται.

105. Ὁ Θεὸς καὶ ὁ Υἱὸς του
ἐνοῦνται μετὰ τῶν δικαίων.

105 ¹Ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις, λέγει ὁ Κύριος, θὰ κληθοῦν τὰ τέκνα τῆς γῆς καὶ θὰ μαρτυρήσουν περὶ τῆς σοφίας αὐτῶν (τῶν βιβλίων;). Δείξατε ταύτην εἰς αὐτούς· διότι σεῖς εἴσθε οἱ ὀδηγοὶ των, καὶ ὁ μισθὸς ἐφ' ὅλης τῆς γῆς. ²Διότι ἐγὼ καὶ ὁ υἱὸς μου θὰ ἐνωθῶμεν μετ' αὐτῶν διὰ παντός ἐν ταῖς ὁδοῖς τῆς ἀληθείας κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς αὐτῶν. Σεῖς θὰ ἔχετε εἰρήνην· χαρῆτε, τὰ τέκνα τῆς ἀληθείας! Ἄμην».

μηδὲ καταπεύδεσθε τῶν [λόγων τοῦ] ἁγίου, καὶ μὴ δότε ἔπαινον ταῖς [εἰκόσιν ὑ]μῶν· οὐ γὰρ εἰς δικαίωμα εἰσάγ[ουσιν πάντα τὰ ψεύδ]η καὶ πᾶσα [ἡ πλάνη]... (δύο γραμματὶ ἔχουν ἀπολεσθῆ)...¹⁰τῆς ἀληθείας ἐξαλλοιοῦσιν καὶ ἀντιγράφουσιν οἱ ἁμαρτωλοὶ καὶ ἀλλάσσουν τοὺς πολλοὺς, καὶ ψεύδονται καὶ πλάσσουν πλάσματα μεγάλα καὶ τὰς γραφὰς ἀναγράφουσιν ἐπὶ τοῖς ὀνόμασιν αὐτῶν. ¹¹καὶ ὀφείλον πάντας τοὺς λόγους μου γράφωσιν ἐπ' ἀληθείας ἐπὶ τὰ ὀνόματα αὐτῶν καὶ μῆτε ἀφέλωσιν μῆτε ἀλλοιωσωσιν τῶν λόγων τούτων, ἀλλὰ πάντα ἐπ' ἀληθείας γράφωσιν ἃ ἐγὼ διαμαρτυροῦμαι αὐτοῖς. ¹²καὶ πάλιν ἐγὼ γινώσκω μυστήριον δεύτερον, ὅτι δικαίοις καὶ ὀσίοις καὶ φρονίμοις δοθήσονται αἱ βίβλοι μου εἰς χαρὰν ἀληθείας, ¹³καὶ αὐτοὶ πιστεύουσιν αὐταῖς καὶ ἐν αὐταῖς χαρήσονται καὶ ἀγαλλιάσονται πάντες οἱ δίκαιοι μαθεῖν ἐξ αὐτῶν πάσας τὰς ὁδοὺς τῆς ἀληθείας.

Τὸ τέλος τοῦ ὅλου Βιβλίου: Κεφ. 106-108.

α) Κεφ. 106-107. Τὰ τέρατα καὶ σημεῖα
κατὰ τὴν γέννησιν τοῦ Νῶε.

106 ¹Καὶ μεθ' ἡμέρας τινὰς ὁ υἱὸς μου Μαθουσάλα ἔλαβε σύζυγον διὰ τὸν υἱὸν του Λάμεχ, καὶ αὕτη κατέστη ἔγκυος ὑπ' αὐτοῦ καὶ ἐγέννησεν υἱόν. ²Καὶ τὸ σῶμα του ἦτο λευκὸν ὡς χιῶν καὶ ἐρυθρὸν ὡς τὸ ἄνθος τοῦ ῥόδου, καὶ ἡ κόμη τῆς κεφαλῆς του καὶ οἱ μακροὶ του βόστρυχοι ἦσαν λευκοὶ ὡς τὸ ἔριον, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν ὡς αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου. Καὶ ὅταν ἦνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς του, ἐφώτισαν ὅλον τὸν οἶκον ὡς ὁ ἥλιος, καὶ ὅλος ὁ οἶκος ἐγένετο λαμπρὸς. ³Καὶ εὐθὺς μετὰ ταῦτα ἠγέρθη, ἐνῶ ἐκρατεῖτο εἰς χεῖρας τῆς μαίας, ἦνοιξε τὸ στόμα του, καὶ προσσηχῆθη πρὸς τὸν Κύριον τῆς δικαιοσύνης. ⁴Καὶ ὁ πατὴρ τοῦ Λάμεχ ἐφοβήθη πρὸ αὐτοῦ καὶ ἔφυγεν, καὶ ἦλθεν εἰς τὸν πατέρα του Μαθουσάλα. ⁵Καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν: 'Ἐγέννησα παράξενον υἱόν, διάφορον καὶ ἀνόμιον ἀνθρώπου, καὶ ὁμοιάζοντα πρὸς τοὺς υἱοὺς τοῦ Θεοῦ τοῦ οὐρανοῦ. Ἡ φύσις του εἶναι διάφορος (τῆς ἰδικῆς μας), καὶ δὲν εἶναι ὡς ἡμεῖς· οἱ ὀφθαλμοὶ του εἶναι, ὡς αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, καὶ ἡ ὄψις του εἶναι ἐνδοξος. ⁶Νομίζω ὅτι δὲν κατάγεται ἀπὸ ἐμὲ ἀλλ' ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους, καὶ φοβοῦμαι, ὅτι κατὰ τὰς ἡμέρας του θαυμαστόν τι θὰ συμβῆῖ ἐπὶ τῆς γῆς. ⁷Καὶ τώρα, πάτερ μου, εὐρίσκομαι ἐδῶ διὰ νὰ σὲ παρακαλέσω ἱκετευτικῶς νὰ θελήσῃς νὰ μεταβῆς εἰς τὸν Ἐνώχ, τὸν πατέρα μας, καὶ νὰ μάθῃς παρ' αὐτοῦ τὴν ἀλήθειαν, διότι ἡ κατοικία αὐτοῦ εἶναι μετὰ τῶν ἀγγέλων.' ⁸Καὶ ὅταν ὁ Μαθουσάλα ἤκουσε τοὺς λόγους τοῦ υἱοῦ του, ἦλθε πρὸς με εἰς τὰ τέρατα τῆς γῆς· διότι εἶχεν

106 ¹μετὰ δὲ χρόνον ἔλαβεν Μαθουσάλεκ τῷ υἱῷ μου γυναῖκα καὶ ἔτεκεν υἱὸν καὶ ἐκάλεσεν τὸ ὄνομα αὐτοῦ Λάμεχ. ἔταπεινώθη ἡ δικαιοσύνη μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης. καὶ ὅτε εἰς ἡλικίαν ἐπῆλθε, ἔλαβεν αὐτῷ γυναῖκα καὶ ἔτεκεν αὐτῷ παιδίον, ²καὶ ὅτε ἐγεννήθη τὸ παιδίον ἦν τὸ σῶμα λευκότερον χιόνος καὶ πυρρότερον ῥόδου, τὸ τρίχωμα πᾶν λευκὸν καὶ ὡς ἔρια λευκὰ καὶ οὐλον καὶ ἐνδοξον. καὶ ὅτε ἀνέωξεν τοὺς ὀφθαλμούς, ἔλαμψεν ἡ οἰκία ὡσεὶ ἥλιος. ³καὶ ἀνέστη ἐκ τῶν χειρῶν τῆς μαίας καὶ ἀνέωξεν τὸ στόμα καὶ εὐλόγησεν τῷ κυρίῳ. ⁴καὶ ἐφοβήθη Λάμεχ ἀπ' αὐτοῦ καὶ ἔφυγεν καὶ ἦλθεν πρὸς Μαθουσάλεκ τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ εἶπεν αὐτῷ, ⁵τέκνον ἐγεννήθη μου ἄλλοιον, οὐχ ὅμοιον τοῖς ἀνθρώποις ἀλλὰ τοῖς τέκνοις τῶν ἀγγέλων τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ὁ τύπος ἀλλοιότερος, οὐχ ὅμοιος ἡμῖν· τὰ ὄμματα ἐστὶν ὡς ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, καὶ ἐνδοξον τὸ πρόσωπον. ⁶καὶ ὑπολαμβάνω ὅτι οὐκ ἔστιν ἐξ ἐμοῦ ἀλλὰ ἐξ ἀγγέλου, καὶ εὐλαβοῦμαι αὐτὸν μήποτε τι ἔσται ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ ἐν τῇ γῇ. ⁷καὶ παραιτοῦμαι, π[άτερ, καὶ] δέομαι, βάδισον πρὸς Ἐνώ[χ τὸν πατέρα ἡμῶν καὶ ἐρώτησον] ... (δύο γραμματὰ ἔχουν ἀπολεσθῆ) ... ⁸[ἦλθ]εν πρὸς ἐμὲ εἰς τὰ τέρατα τῆς

ἀκούσει, ὅτι εὐρίσκομαι ἐκεῖ, καὶ ἐκραύγασε καὶ ἤκουσα τὴν φωνὴν του καὶ ἤλθον πρὸς αὐτόν. Καὶ τοῦ εἶπον: Ὑἱοῦ ἐγώ, υἱέ μου, διατί ἤλθες πρὸς με; Καὶ ἀπήντησε καὶ εἶπε: Ἐνεκα μεγάλης ἀγωνίας ἤλθον εἰς σέ καὶ ἔνεκα μιᾶς ἀνησυχαστικῆς ἐμφανίσεως ἤλθον πλησίον σου. ¹⁰Καὶ τώρα, πάτερ μου, ἄκουσόν με: εἰς τὸν υἱόν μου Λάμεχ ἐγεννήθη υἱός, χωρὶς ὁμοίον του, καὶ ἡ φύσις του δὲν εἶναι ὡς ἡ ἀνθρωπίνη φύσις, καὶ τὸ χροῶμα τοῦ σώματός του εἶναι λευκότερον ἢ ἡ χιῶν καὶ ἐρυθρότερον ἢ τὸ ἄνθος τοῦ ῥόδου, καὶ ἡ κόμη τῆς κεφαλῆς του εἶναι λευκότερα ἢ τὸ λευκὸν ἔριον, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του εἶναι ὡς αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, καὶ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἔνεκα τούτου ἐφωτίσθη ὅλος ὁ οἶκος. ¹¹Καὶ ἠγέρθη εἰς τὰς χεῖρας τῆς μαίας, καὶ ἤνοιξε τὸ στόμα του καὶ ἠὺλόγησε τὸν Κύριον τοῦ οὐρανοῦ. ¹²Καὶ ὁ πατὴρ τοῦ Λάμεχ ἐφοβήθη καὶ ἔφυγε πρὸς με· δὲν πιστεύει, ὅτι τοῦτο κατὰγεται ἀπὸ αὐτόν, ἀλλ' ὅτι εἶναι καθ' ὁμοίωσιν τῶν ἀγγέλων τοῦ οὐρανοῦ. Καὶ ἰδοὺ ἤλθον εἰς σέ διὰ τὸ νὰ μοῦ κάμῃς γνωστὴν τὴν ἀλήθειαν. ¹³Καὶ ἐγώ, ὁ Ἐνώχ, ἀπήντησα καὶ εἶπον εἰς αὐτόν: Ὁ Κύριος ἐργάσεται νέον τι ἐπὶ τῆς γῆς καὶ τοῦτο ἦδη εἶδον ἐν ὄραματι, καὶ κάμνω γνωστὸν εἰς σέ, ὅτι ἐν τῇ γενεᾷ τοῦ πατρός μου Ἰάρεδ τινὲς τῶν ἀγγέλων τοῦ οὐρανοῦ παρέβησαν τὸν λόγον τοῦ Κυρίου. ¹⁴Καὶ ἰδοὺ, διαπράττουν ἀμαρτίαν καὶ παραβαίνουν τὸν νόμον, καὶ ἐμίλησαν μετὰ γυναικῶν καὶ ἡμάρτησαν μετ' αὐτῶν, καὶ ἐνυμφέφθησαν τινὰς ἐξ αὐτῶν καὶ ἐγέννησαν τέκνα μετ' αὐτῶν. ¹⁵Μεγάλη συμφορὰ θὰ ἔλθῃ ἐφ' ὅλης τῆς γῆς· μέγας κατακλυσμός καὶ μεγάλη καταστροφή δι' ἐν ἔτος. ¹⁶Καὶ αὐτὸς ὁ υἱὸς ὁ γεννηθεὶς εἰς σέ θὰ παρα-

γῆς οὐ [εἶδ]εν τότε εἶναι με καὶ εἶπέν μοι, πάτερ [μου] ἐπάκουσον τῆς φωνῆς μου καὶ ἦκε [πρὸς] ἐμέ. καὶ ἤκουσα τὴν φωνὴν αὐτοῦ καὶ ἤλθον πρὸς αὐτόν καὶ εἶπα, ἰδοὺ πάρεμι τέκνον· διὰ τί ἐλήλυθας πρὸς ἐμέ, τέκνον; ⁹καὶ ἀπεκρίθη λέγων, δι' ἀνάγκην μεγάλην ἤλθον ὧδε, πάτερ. ¹⁰καὶ νῦν ἐγεννήθη τέκνον Λάμεχ τῷ υἱῷ μου, καὶ ὁ τύπος αὐτοῦ καὶ ἡ εἰκὼν αὐτοῦ (οὐχ ὁμοίος ἀνθρώποις καὶ τὸ χροῶμα αὐτοῦ) λευκότερον χιῶνος καὶ πυρρότερον ῥόδου, καὶ τὸ τρίχωμα τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ λευκότερον ἐρίων λευκῶν, καὶ τὰ ὄμματα αὐτοῦ ἀφόμοια ταῖς τοῦ ἡλίου ἀκτῖσιν, ¹¹καὶ ἀνέστη ἀπὸ τῶν τῆς μαίας χειρῶν καὶ ἀνοίξας τὸ στόμα ἐλόγησεν τὸν κύριον τοῦ αἰῶνος. ¹²καὶ ἐφοβήθη ὁ υἱὸς μου Λάμεχ, καὶ ἔφυγεν πρὸς ἐμέ, καὶ οὐ πιστεύει ὅτι υἱὸς αὐτοῦ ἐστίν, ἀλλὰ ὅτι ἐξ ἀγγέλων ... (μία ἢ δύο γραμμαεὶ ἔχουν ἀπολεσθῆ) ... τὴν ἀκριβείαν ἣν ἔχεις (;) καὶ τὴν ἀλήθειαν. ¹³τότε ἀπεκρίθη λέγων, ἀνακαινίσει ὁ κύριος πρόσταγμα ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ τὸν αὐτὸν τρόπον τέκνον τεθέαμαι καὶ ἐσημανά σοι ἐν γὰρ τῇ γενεᾷ Ἰάρεδ τοῦ πατρός μου παρέβησαν τὸν λόγον κυρίου ἀπὸ τῆς διαθήκης τοῦ οὐρανοῦ. ¹⁴καὶ ἰδοὺ ἀμαρτάνουσιν καὶ παραβαίνουσιν τὸ ἔθος, καὶ μετὰ γυναικῶν συγγίνονται καὶ μετ' αὐτῶν ἀμαρτάνουσιν καὶ ἐξημαν ἐξ αὐτῶν, ^{17α}[καὶ τίκτουςιν οὐχ ὁμοίους πνεύμασιν ἀλλὰ σαρκίνους]. ¹⁵καὶ ἔσται ὁργὴ μεγάλη ἐπὶ τῆς γῆς καὶ κατακλυσμός, καὶ ἔσται ἀπώλεια μεγάλη ἐπὶ ἐναντιὸν ἐνα· ¹⁶καὶ τότε τὸ

μείνη ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ τὰ τρία του τέκνα θὰ σωθοῦν μετ' αὐτοῦ, ὅταν ὅλοι οἱ ἐπὶ τῆς γῆς ἄνθρωποι θὰ ἀποθάνουν, αὐτὸς καὶ οἱ υἱοὶ του θὰ σωθοῦν. ¹⁷Καὶ αὐτοὶ ἐγέννησαν ἐπὶ τῆς γῆς τοὺς γίγαντας ὄχι κατὰ τὸ πνεῦμα ἀλλὰ κατὰ τὴν σάρκα. Μεγάλῃ κρίσει τιμωρίας θὰ ἔλθῃ ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἡ γῆ θὰ καθαρῇ ἀπὸ πᾶσαν ἀκαθαρσίαν. ¹⁸Καὶ τώρα γνῶρισον εἰς τὸν υἱὸν σου Λάμεχ, ὅτι ὁ γεννηθεὶς εἶναι ἐν ἀληθείᾳ υἱὸς του, καὶ νὰ ὀνομάσῃ τὸ ὄνομά του Νῶε· διότι αὐτὸς θὰ καταλειφθῇ εἰς σᾶς καὶ μετὰ τῶν υἱῶν του θὰ σωθῇ ἐκ τῆς καταστροφῆς, ποὺ θὰ ἔλθῃ ἐπὶ τῆς γῆς ἕνεκα πάσης τῆς ἁμαρτίας καὶ πάσης τῆς κατὰ τὰς ἡμέρας του διαπραττομένης πλάνης ἐπὶ τῆς γῆς. ¹⁹Καὶ μετὰ ταῦτα θὰ ὑπάρξῃ ἀκόμη μεγαλύτερα πλάνη ἢ ἐκείνη, ἡ ὁποία τὸ πρῶτον διεπράχθη ἐπὶ τῆς γῆς. Διότι γνωρίζω τὰ μυστήρια τῶν ἀγίων, ἀφοῦ αὐτὸς ὁ Κύριος ἔδειξεν εἰς ἐμὲ καὶ ἔκαμε γνωστὰ εἰς ἐμέ, καὶ ἀνέγνωσα (αὐτὰ) ἐπὶ τῶν οὐρανίων πλακῶν.

107 ¹Καὶ εἶδον γεγραμμένον ἐπ' αὐτῶν, ὅτι γενεὰ ἐπὶ γενεὰν θὰ ἁμαρτήσουν, ἕως οὗ ἔλθῃ μία γενεὰ δικαιοσύνης, καὶ ἡ ἀσέβεια ἐκμηδενισθῇ καὶ ἡ ἁμαρτία ἀφανισθῇ ἀπὸ τὴν γῆν, καὶ ὅλα τὰ ἀγαθὰ ἔλθουν ἐπ' αὐτῆς. ²Καὶ τώρα, υἱέ μου, ὑπάγε καὶ γνῶρισον εἰς τὸν υἱὸν σου Λάμεχ ὅτι αὐτὸς ὁ υἱὸς ὁ γεννηθεὶς εἶναι ἐν ἀληθείᾳ υἱὸς του, καὶ ὅτι τοῦτο δὲν εἶναι ψεῦδος. ³Καὶ ὅταν ὁ Μαθουσάλα ἤκουσε τοὺς λόγους τοῦ πατρὸς του Ἐνώχ — διότι οὗτος ἔδειξεν εἰς αὐτὸν πάντα τὰ κεκρυμμένα —, ἐπέστρεψε καὶ ἔδειξε (ταῦτα) εἰς αὐτὸν καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα ἐκείνου τοῦ υἱοῦ. Νῶε, διότι θὰ χαροποιήσῃ τὴν γῆν μετὰ ἀπὸ ὅλην τὴν καταστροφὴν.

παιδίον τὸ γεννηθὲν καταλειφθήσεται, καὶ τρία αὐτοῦ τέκνα σωθήσεται ἀποθανόντων τῶν ἐπὶ τῆς γῆς. ¹⁷Καὶ πρᾶυνεὶ τὴν γῆν ἀπὸ τῆς οὐσῆς ἐν αὐτῇ φθορᾶς. ¹⁸καὶ νῦν λέγε Λάμεχ, ὅτι τέκνον σου ἔστιν δικαίως καὶ δσίως, [καὶ] κάλεσον αὐτοῦ τὸ ὄνομα [Νῶε]· αὐτὸς γὰρ ἔσται ὑμῶν κατάλειμμα ἐφ' οὗ ἂν καταπαύσητε καὶ «οἱ» υἱοὶ αὐτοῦ ἀπὸ τῆς φθορᾶς τῆς γῆς καὶ ἀπὸ πάντων τῶν ἁμαρτωλῶν καὶ ἀπὸ πασῶν τῶν συντελειῶν ἐπὶ τῆς γῆς... (τέσσαρες γραμμαὶ ἔχουν ἀπολεσθῆ) ... ¹⁹ὑπέδειξέν μοι καὶ ἐμήνυσεν, καὶ ἐν ταῖς πλαξίν τοῦ οὐρανοῦ ἀνέγνωσεν αὐτά.

107 ¹τότε θεάμαι τὰ ἐγγεγραμμένα ἐπ' αὐτῶν ὅτι γενεὰ γενεᾶς κακ[ίων ἔσται], καὶ εἶδον τότε μέχρις τοῦ ἀναστῆναι] γενεὰν δικαιοσύνης καὶ ἡ κακία ἀπολείται καὶ ἡ ἁμαρτία ἀλλάξει ἀπὸ τῆς γῆς καὶ τὰ ἀγαθὰ ἤξει ἐπὶ τῆς γῆ ἐπ' αὐτούς. ²καὶ νῦν ἀπότρεχε τέκνον καὶ σήμανον Λάμεχ τῷ υἱῷ σου ὅτι τὸ παιδίον τοῦτο τὸ γεννηθὲν τέκνον αὐτοῦ ἔστιν δικαίως καὶ οὐ ψευδῶς. ³καὶ ὅτε ἤκουσεν Μαθουσάλεκ τοὺς λόγους Ἐνώχ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, μυστηριακῶς γὰρ ἐδήλωσεν αὐτῷ, [ἐπέστρεψεν καὶ ἐδήλωσεν αὐτῷ.] καὶ ἐκλήθη τὸ ὄνομα αὐτοῦ Νῶε, εὐφραίνων τὴν γῆν ἀπὸ τῆς ἀπωλείας.

β) Κεφ. 108: Τελευταῖος παραινετικὸς λόγος
τοῦ Ἐνώχ.

108 ¹Ἐτερον βιβλίον γραφέν ὑπὸ τοῦ Ἐνώχ διὰ τὸν υἱὸν του Μαθου-
σάλα καὶ διὰ τοὺς ἐρχομένους μετ' αὐτὸν καὶ φυλάσσοντες τὸν νόμον ἐν ταῖς
ἐσχάταις ἡμέραις. ²Ἦμεῖς οἱ ποιήσαντες τὸ ἀγαθὸν ἀναμείνατε διὰ τὰς ἡμέρας
αὐτάς, μέχρις οὗτου ἔλθῃ τὸ τέλος τῶν ἐργαζομένων τὸ κακόν, καὶ τελειώσῃ ἡ
δύναμις τῶν ἀσεβῶν. ³Ἀναμείνατε πράγματι, μέχρις οὗ παρέλθῃ ἡ ἁμαρτία·
διότι τὰ ὀνόματά των θὰ σβησθοῦν ἐκ τοῦ βιβλίου τῆς ζωῆς καὶ ἐκ τῶν ἱερῶν
βιβλίων, καὶ τὸ σπέρμα των θὰ ἀφανισθῇ διὰ παντός, καὶ τὰ πνεύματά των θὰ
φονευθοῦν, καὶ θὰ κλαύσουν καὶ θὰ θρηγήσουν εἰς ἓνα χαώδη ξηρὸν τόπον, καὶ
θὰ καιωνται εἰς τὸ πῦρ· διότι δὲν ὑπάρχει γῆ ἐκεῖ. ⁴Καὶ εἶδόν τι ἐκεῖ ὡς ἀπέ-
ραντον νέφος· διότι ἕνεκα τοῦ βάθους του δὲν ἠδυνάμην νὰ τὸ θεωρήσω, —
καὶ εἶδον φλόγα πυρὸς καιομένην σφόδρα, καὶ τινα ὡς φλέγοντα ὄρη κυκλά-
μενα καὶ κινούμενα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. ⁵Καὶ ἠρώτησα ἓνα ἐκ τῶν ἁγίων ἀγγέλων
τὸν ὄντα μετ' ἐμοῦ καὶ εἶπον πρὸς αὐτόν: 'Τί εἶναι αὐτὸ τὸ φωτεινὸν πρᾶγμα;
διότι δὲν εἶναι οὐρανὸς ἀλλὰ μόνον ἡ φλόγα ἀστράπτουτος πυρὸς, καὶ ἡ φωνὴ
κλαυθμοῦ καὶ ὀδυρμοῦ καὶ θρήνου καὶ πόνου ἰσχυροῦ.' Καὶ εἶπεν εἰς ἐμέ: 'Ὁ
τόπος οὗτος ποῦ βλέπεις — ἐδῶ ρίπτονται τὰ πνεύματα τῶν ἁμαρτωλῶν καὶ
τῶν βλασφημῶν καὶ τῶν ἐργαζομένων τὴν κακίαν, καὶ τῶν διαστρεβλόντων
πᾶν ὅ,τι ὁ Κύριος ἐλάλησε διὰ στόματος τῶν προφητῶν περὶ τῶν μελλόντων
νὰ συμβοῦν. ⁷Διότι τινὰ ἐξ αὐτῶν ἐγράφησαν καὶ ἐχαράχθησαν ἐπάνω εἰς τὸν
οὐρανόν, διὰ νὰ ἀναγινώσκουν αὐτὰ οἱ ἄγγελοι καὶ γνωρίζουν τὴν τύχην τῶν
ἁμαρτωλῶν καὶ τῶν πνευμάτων τῶν ταπεινῶν καὶ τῶν ὑποπιασάντων τὰ σώ-
ματα αὐτῶν καὶ ἀμειφθέντων ὑπὸ τοῦ Θεοῦ· καὶ τῶν καταισχυθέντων ὑπὸ
κακῶν ἀνθρώπων· τῶν ἀγαπώντων τὸν Θεὸν καὶ ἀγαπησάντων οὔτε χρυσὸν
μήτε ἄργυρον μήτε ἄλλο τι τῶν ἀγαθῶν τῶν ἐν τῷ κόσμῳ, ἀλλὰ παραδωσάν-
των τὸ σῶμά των εἰς τὴν βάσανον. ⁹Οὔτοι, ἀφ' οὗτου εἰσῆλθον εἰς τὴν ζωὴν,
δὲν ἐπεθύμησαν γῆνιν τροφήν, ἀλλ' ἐθεώρουν πάντα ὡς πνοήν, ἡ ὅποια παρ-
έρχεται, καὶ ἔζησαν ἀναλόγως, καὶ ὁ Κύριος ἐδοκίμασεν αὐτοὺς πολὺ, ἀλλὰ
τὰ πνεύματά των εὐρέθησαν καθαρὰ, ὥστε νὰ δύναται νὰ δοξάζουν τὸ ὄνομά
του.' ¹⁰Καὶ πάσας τὰς ὠρισμένας δι' αὐτοὺς εὐλογίας ἔχω περιγράψει εἰς τὰ
βιβλία. Καὶ ἔχει καθορίσει τὸν μισθόν των, διότι τοιοῦτοι εὐρέθησαν, ἀγαπών-
τες τὸν οὐρανὸν πλεον ἢ τὴν ζωὴν των ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ παρ' ὅτι κατεπατή-
θησαν ὑπὸ κακῶν ἀνθρώπων καὶ ἤκουσαν ὕβρεις καὶ βλησφημίας καὶ κατη-
σχύνθησαν, αὐτοὶ μὲ ἠυλόγουν. ¹¹Καὶ τώρα θὰ καλέσω τὰ πνεύματα τῶν ἀγα-
θῶν τῶν ἀνηκόντων εἰς τὴν γενεάν τοῦ φωτός, καὶ θὰ μεταμορφώσω τοὺς γεν-
νηθέντας ἐν τῷ σκότει, οἱ ὅποιοι ἐν σαρκὶ δὲν ἠμειφθησαν διὰ τοιαύτης τιμῆς,
ἥτις θὰ ἤρμοζε εἰς τὴν πιστότητά των. ¹²Καὶ θὰ ἐξαγάγω ἐν λαμπρῷ φωτὶ τοὺς
ἀγαπήσαντας τὸ ἅγιον ὄνομά μου, καὶ θὰ καθίσω ἕκαστον ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς

τιμῆς των. ¹³Καὶ θὰ λάμπουν δι' ἀναριθμητῶν καιρῶν, διότι δικαιοσύνη εἶναι ἡ κρίσις τοῦ Θεοῦ· διότι τοὺς πιστοὺς θὰ ἀμείψῃ μὲ πιστότητα ἐν τῇ κατοικίᾳ τῶν ὁδῶν τῆς ἀληθείας. ¹⁴Καὶ θὰ ἴδουν τοὺς γεννηθέντας ἐν τῷ σκότει ὁδηγούμενους εἰς τὸ σκότος, ἐνῶ οἱ δίκαιοι θὰ λάμπουν. ¹⁵Καὶ οἱ ἁμαρτωλοὶ θὰ κρίζουν, ὅταν θὰ βλέπουν αὐτοὺς λάμποντας, καὶ θὰ ὑπάγουν πράγματι, ὅπου ἡμέραι καὶ ἔποχαὶ ἔχουν προκαθορισθῆ δι' αὐτούς.

B I B Λ Ι Ο Γ Ρ Α Φ Ι Α

Δὲν θὰ σημειωθοῦν ἐνταῦθα αἱ ἐκδόσεις κειμένων καὶ αἱ σχετικαὶ μελέται τῶν Charles, Kautzsch, Bonsirven, ἢ ἄλλα γενικὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα μνημονεύονται εἰς τὴν γενικὴν βιβλιογραφίαν, οὔτε τὰ εἰδικὰ ἄρθρα ἐν τοῖς Λεξικοῖς. Ἐν τῷ παρόντι θὰ παρατεθοῦν μόνον εἰδικὰ τινα περὶ τοῦ Ἐνώχ ἔργα. Πλελιονα βλ. εἰς ἡμέτερον ἔργον: Ἐνώχ..., Ἀθήναι, 1955· καὶ Denis, Introduction, σελ. 15.

B o n n e r C., The Last Chapters of Enoch in Greek, London, 1937.

B o u r i a n t U., Fragments Grecs du Livre d'Enoch, ἐν Mémoires publiés par les membres de la mission archæologique française au Caire, t. 9, 1r fasc., Paris, 1892, p. 91-147.

G r a y L é o n, Les Paraboles d'Hénoch et leur Messianisme, Paris 1910.

J a n s e n L. H., Die Henochgestalt, Eine vergleichende Religions geschichtliche Untersuchung, Oslo, 1939.

Κ α κ ο γ ι ά ν ν η Ἄ ρ σ ε ν λ ο υ, Προφητεῖαι Ἐνώχ, ἐν Ἐκκλ. Φάρος Ἀλεξανδρείας, 1932.

L o d s A., Le Livre d'Hénoch, fragments Grecs dé couverts à Akhmim, publiés avec les variantes du texte éthiopien. traduits et annotés, Paris, 1892.

M a r t i n F r., Le Livre d'Hénoch, traduit sur le texte éthiopien, Paris, 1906.

M e s s e l N i l s, Der Meuschensohn in den Bilderreden des Henoch, Giessen, 1922.

O e s t e r l e y W., The Book of Enoch (κείμενον τοῦ R. H. Charles), Introduction, London-N. York, 1947.

P e t e r J. G., Le Livre d'Hénoch, ses idées messianiques et son eschatologie, Genève, 1890.

S j ö b e r g E r i k, Der Meuschensohn im Äthiopischen Henochbuch, Lund, 1946.

Περὶ τῶν ἐβραϊστὶ ἢ ἀραμαϊστὶ παρὰ τὸ Qumran εὑρεθέντων ἀποσπασμάτων τοῦ Ἐνώχ καὶ δημοσιευθέντων βλ. D. Barthelemy-J. T. Milik, Discoveries in the Judaean Desert, Oxford, 1955, σελ. 84· 85· 152. Εἰς τὰ ὑπὸ τῶν J. M. Allegro-A. A. Anderson δημοσιευθέντα εὐρήματα τοῦ Σπηλαίου 4 (Qumran Cave 4 I [4Q158-4Q186] δὲν περιλαμβάνονται τὰ ἀραμαϊκὰ ἀποσπάσματα τοῦ Ἐνώχ. Τοιαῦτα περιλαμβάνονται μόνον εἰς τὸ ἄρθρον τοῦ J. T. Milik, Hénoch au pay des aromates (κεφ. XXVII-XXXII). Fragments araméens de la grotte 4 de Qumran, ἐν Revue Biblique, 65, 1958, σελ. 70-77. Βλ. ἐπίσης σχετικῶς πρὸς τὸ ὅλον θέμα: τοῦ Αὐτοῦ, Dix ans de découvertes dans le désert de Juda, Paris, 1957, σελ. 30-31· καὶ The Dead Sea Scrolls Fragments of the Book of Enoch, ἐν Biblica, 32, 1951, σελ. 393-400.